

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

SEGONA ÈPOCA

MAIG 2016

PREU 5€

n ú m e r o

46



2015,
perseverants
i infatigables

El lotus verd,
els Castellers
de Vilafranca
a Xangai

El concursos
de Can Jorba
i el 5 de 7
vilafranquí



Índex

Entrevista a Antonio Pérez	4
Treball, constància, seriositat i, sobretot, il·lusió	8
Els concursos de Can Jorba i el 5 de 7 vilafranquí	10
«El pilar de sis» un relat literari basat en fets reals	14
2015, perseverants i infatigables	17
El lotus verd, els Castellers de Vilafranca a Xangai	53
La Xina amb ulls de periodista casteller	58
L'excel·lència no és gens fàcil	61
Quatre anys mantenint la colla al primer nivell	64
El 3 és cosa de tres	66
Entrevista a Josep Maria Mateu	70
Fèlix es diu Felis	74
Ja en tenim dos!	76
Eloi s'escriu amb e d'enciclopèdia	78
Benvolgut «jove» casteller	81
Es crea el Fòrum Ramonet un nou espai de debat casteller	82
Adéu Siscu, enxaneta excels	84
Superverd	87
Castells a banda	89
L'altra cara dels castellers: Laia Colomé	90

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 46. Maig del 2016

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Francesc Bou, Xavi Carrasco, Júlia Carrillo, Laia Colomé, Montse Garriga, Raül González,
Arnau Rafecas, Dídac Salvadó, Biel Senabre, Josep Torreño i David Tudela.

COL-LABORADORS

Jordi Andreu, Joan Badell, Xavier Brotons, Josep Cabré, Xavier Capdevila, Carles Cortés,
Pere Ferrando, Miquel Gallart, Jordi Galtés, Àngel Grau, Núria Lizandra, Jordi Llavina, Arnau
Mañé, Eloi Miralles, Ricard Rafecas, Juli Selma, Pau Senabre, Tonet Sánchez i Òscar Trejo.

Els Castellers de Vilafranca no comparteixen necessàriament les opinions expressades pels col·laboradors. Els articles signats són responsabilitat dels seus autors.

FOTO PORTADA

Maria Vall.

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda, Xavi Carrasco i Raül González.

FOTOCOMPOSICIÓ, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe, SL. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE



Generalitat de Catalunya



AJUNTAMENT
VILAFRANCA
DEL PENEDÈS



Editorial

Josep Cabré «Jou»

Aquest EL FIGAROT és el resum de la temporada 2015 -l'últim any de l'equip Almirall-Cabré. Els quatre anys han passat volant, plens d'il·lusió, i hem acabat una altra temporada sense precedents: hem assolit la millor temporada de la història del món casteller, hem efectuat una actuació de somni, amb un cert regust, ja que l'haguéssim pogut aconseguir per Sant Fèlix. Però, ja se sap que una actuació castellera és el cúmul de moltíssims condicionants que s'han d'ajuntar perquè els reptes es culminin amb èxit.

M'agradaria destacar d'una manera especial el viatge que la colla va fer a les terres xineses, a Xangai. Va ser un esdeveniment monumental que va costar molta dedicació i esforç, sobretot per qüestions econòmiques. No obstant això, va ser tot un èxit. Recordant les quatre temporades m'envaeix la sensació de sorpresa i admiració davant les fites aconseguides pels Castellers de Vilafranca. Hem descarregat el tres de deu amb folre i manilles, hem guanyat els dos concursos de Tarragona i hem aixecat les impressionants construccions per Sant Fèlix. Tot això no hauria estat possible sense un gran i efectiu equip de tècnica i una junta incansable, que, per altra banda és lògic -el líder del món casteller es mereix els millors equips per encapçalar-lo.

Ara bé, tot això ja és història, perquè estic escrivint aquestes paraules l'endemà d'aconseguir la millor actuació feta a Fires, i això vol dir que ens espera un altre any de glòria.

El nou equip tècnic i la nova junta ens portarà cap als nous èxits amb un mètode de treball molt innovador i apostant per la gent jove de la Colla. Els fruits d'aquest sistema ja es comencen a notar. És un equip que fa molts esforços per activar i per il·lusionar tots els membres de la colla i per això us demano que els donem tot el suport incondicional i totes les facilitats perquè puguin treballar sense pressió. La Colla se'ns ha fet molt gran, circumstància que comporta la presa d'algunes decisions que no poden ser a gust de tothom. Crec que la resposta més adient a qualsevol incongruència és comentar-ho amb els responsables corresponents i evitar de crear un ambient hostil dins el col·lectiu. És important saber aparcar els egos, encara que reconec que és molt difícil. Ser al capdamunt de la Colla dels Castellers de Vilafranca és un honor, però també és una feina descomunal que exigeix una dedicació les 24 hores. De vegades en surt perjudicat l'entorn familiar, la feina, els amics, però quan s'aconsegueixen les grans fites tot queda il·luminat i la feina ben feta rep la seva recompensa.

Així que només puc fer un crit perquè ens unim tots i totes al voltant del Toni i del Badell i els seus equips respectius, que assistim a tots els assaigs plens de ganes i d'il·lusió treballant de valent les grans diades que ens esperen, sobretot: Sant Fèlix i el Concurs de Tarragona, que tornarem a guanyar (perquè quan tot just sortim guanyadors de la Tarraco Arena, ja pensem en la següent edició amb les mateixes ganes i amb la mateixa força). En aquest Joc de Trons tenim els millors reis i els millors guerrers per tornar a triomfar en totes les batalles, perquè som els Verds i som els millors. Visca els Castellers de Vilafranca!!

«Als 15 anys,
el meu germà
em va dir que
em comprava
una moto si
deixava els
castells.
Al cap d'una
setmana de
tenir-la vaig
tornar a
la colla»



Foto: Raquel Tarrés

Ricard Rafecas ➔

Antonio Pérez

No calia que la colla el distingís amb aquest guardó el 2004 perquè Antonio Pérez Aguilera ha estat tota la vida un casteller de soca-rel. Vilafranquí de naixement però veí de Sant Sadurní des de molt petit, aquest grandíssim casteller que ha passat per tots els pisos des d'aixecador i enxaneta fins a terços -li ha quedat pendent parlar un castell de vuit a segons- té 41 anys i des dels 8 que és membre dels Castellers de Vilafranca (just després del concurs de Tarragona, «amb el Mènec de cap de colla i el Gabi Martínez remenant les cires amb ell») o el que és el mateix, des de 1982 fins ara, i encara li queda corda per temps. Amb la seva dona són pares de dos fills, el Pau, de 7 anys, i el Marc, de 4, «que afortunadament no volen pujar als castells», segons reconeix ell mateix, i és membre d'una família de tres germans els pares dels quals van venir d'un poble de Còrdova. Té mirada de nen trapella, de murri, però alhora és tímida i sincera. És «buena gente», que diria Kurosawa.

Has fet castells de set, de vuit, de nou i de deu. Com va començar l'aventura?

«Vaig començar fent d'aixecador als castells de set però va durar poc perquè hi havia el Bustos i com que jo era una mica més gran que ell de seguida vaig passar a fer d'enganxeta. I després vaig anar baixant fins a terços dels castells de vuit i quarts dels de nou. Al primer 3 de 9 carregat, al 87, anava a dosos. I he anat a quints de castells de deu que només hem carregat, no n'he descarregat cap...»

De quina penya dels verds ets?

«Dels Kintillos.»

Què s'ha de tenir per ser un bon casteller com tu?

«No ho sé, és molt difícil d'explicar, això. Un casteller es fa però em sembla que ho has de portar a dintre abans de començar. No sé com explicar-t'ho, jo sempre tinc ganes de fer-ho bé, sóc molt lluitador i sempre vull guanyar.»

De petit ja devies ser molt valent...

«Més que valent, li fotia ous, era molt rabiós i hi posava moltes ganes, però n'hi havia d'altres millors que jo, amb més tècnica. Sort que els meus fills no volen pujar allà dalt, perquè m'haurien trencat el cor... La meva mare només va venir un cop a veure'm, una festa major, i no va tornar mai més perquè no ho podia aguantar, patia massa...»

Quines aficions més tens, a banda dels castells?

«He jugat a handbol i a futbol però sempre el primer han estat els castells. De fet vaig haver de deixar els esports perquè els castells sempre m'han obligat a dedicar-hi molt de temps i ara encara més, ara estem molt més preparats que abans. Abans teníem tècnica però esportivament no estàvem tan preparats. Ara estem molt forts físicament i el que no es prepara, no puja.»

El ciclisme, com el teu germà Agustín, no el practiques, oi?

«No, el ciclisme només el practico al gimnàs damunt d'una bicicleta que no es mou de lloc.»

I a ell no li agraden els castells, oi?

«No. Però t'explicaré una anècdota de l'Agustín. Quan vaig fer 15 anys em va comprar una moto perquè deixés els castells. Vull dir que, si deixava els castells, em comprava una moto. I me la va comprar. Quan la vaig tenir només vaig estar una setmana sense anar a la colla... No podia... la colla era més forta que la promesa...»



L'Antonio ha posat per gairebé tots els pisos dels castells que ha fet la colla. Foto: Raquel Tarrés

«Sense dones no hauríem fet ni castells de deu ni gammes extra. I tenen més capacitat de resistència: les millors cresses són les dones i el Bustos, he, he...»

Quins són els millors castellers que has conegut?

«Els castellers dels verds són els millors. No en puc citar un, dos o tres. A més, amb tota la vida a la colla fas molts amics i és impossible precisar-ho, n'hi ha molts.»

Quina ha estat l'aportació de les dones als castells?

«Abans no ens hauríem imaginat mai que una dona pujaria, perquè la vèiem més dèbil. Però ara hem vist que sense elles no hauríem fet ni castells de deu ni gammes extra, perquè pesen menys i ho fan tan bé com els homes. I després hi ha la seva capacitat de resistència: les millors cresses són les dones i el Bustos, he, he...»

Quines són les millors colles del món casteller, a banda dels verds?

«Després dels verds, la Vella, una colla que sempre ho ha donat tot (encara que no m'agrada reconèixer-ho) però quan anàvem darrere d'ells érem molt amics i després no van suportar que nosaltres estiguéssim primer igual que ells i que després els passéssim al davant. A partir d'aquí ja no ens podien veure, però cal reconèixer

que sempre han intentat donar-ho tot. També ens hem de treure el barret amb els Minyons de Terrassa perquè són una colla que -encara que no entenc que no vulguin lluitar, que no vulguin anar al concurs-tècnicament són molt bons. Assagen pocs castells mentre que nosaltres volem ser competitius en tots.»

Quines són les millors places?

«La de Vilafranca, però m'agradaria actuar per Santa Úrsula a la plaça del Blat de Valls, tot i que no crec que això sigui factible. I de tota la vida, la de la Bisbal, d'on tinc molts records, sobretot de quan era petit; la dels Monjos, a la qual ja no anem, Mataró... i, és clar, el Concurs de Tarragona. Tothom diu Sant Fèlix, Sant Fèlix però a mi m'agrada guanyar i el concurs és molt competitiu.»

Per tant, desitges que la colla rival caigui perquè tu puguis guanyar?

«Sí, francament, si la nostra victòria depèn d'una caiguda seva, prefereixo que caiguin, sincerament, que no es facin mal però que caiguin, això ho tinc claríssim. I a més, si ho he de celebrar, ho celebro.»



L'Antonio (segon per l'esquerra) l'any 1984, amb altra canalla de la colla. Foto: Josep M. Petrus

«La millor plaça és la de Vilafranca, però un dia m'agradaria actuar per Santa Úrsula a la plaça del Blat de Valls, tot i que no crec que això sigui factible»

Quines colles han de venir per Sant Fèlix?

«Les millors, sempre les millors. La Vella no hi pot faltar. La Jove de Tarragona no la portaria mai perquè el seu cap de colla va dir que venien aquí a fer una diada més. El que ve a Vilafranca ha de venir a donar-ho tot i més. També la Joves de Valls, que sempre ve a intentar fer tot el que té i més, i Minyons de Terrassa també.»

Tenen dret a actuar-hi, els Xicots?

«De moment no, perquè entràriem en una altra dinàmica. Tot i que han carregat el 3 de 9 encara són molt lluny de les millors colles i dels castells que es fan per Sant Fèlix actualment.»

T'està bé, però, que ho decideixin els administradors, les colles que han d'actuar per Sant Fèlix, o ho hauria de decidir una comissió formada per castellers o algú altre?

«Pel que fa als Xicots, si decideixen que hi poden actuar, de moment, com que encara no estan a l'alçada, no em semblaria bé. Els administradors hi ha anys que tenen gent que saben de castells i anys que no, de manera que em sembla que no haurien de decidir-ho ells sinó gent del món casteller.»

Has tingut por, algun cop?

«Por? Sempre. Allò que tens a la panxa, no sé si és por o són

«Si la nostra victòria en un concurs depèn de la caiguda de la colla rival, prefereixo que caiguin, francament, que no es facin mal però que caiguin»

nervis, però vaja, por potser no perquè jo sóc bastant nerviós. Ara que un cop pugés a la pinya ja t'ha passat tot. Ep, jo sóc bastant valent, eh!»

I t'has fet mal alguna vegada?

«A Sitges anava a dosos quan vaig caure d'un 4 de 8, vaig rebotar a la pinya i vaig anar a parar a terra i em vaig trencar una costella. I una vegada, en una caiguda del 5 de 8, em vaig lesionar els tendons dels peus... res, cops i copets. Abans, però, de petit, la cosa tenia el seu mèrit perquè sabies que anaves a carregar el castell i tiraves amunt sabent que te l'anaves a fotre... Érem petits, però no tontos, i tiràvem amunt perquè volíem carregar el castell perquè la colla estigués contenta... per això, de canalla, alguna vegada ens fèiem enrere perquè ho vèiem massa difícil.»

Quins són els millors moments que has viscut a la colla?

«Ui, molts, moltíssims. Recordo de petit quan vam descarregar el primer cinc de vuit ja que la colla estava molt contenta perquè havíem donat el primer pas de cara als castells de nou. També recordo, anant a dosos, el primer 3 i 4 de 9 que vam carregar, i mai no oblidaré el concurs del 84, quan anava d'enxaneta, i vam fer 3, 4 i torre de 8 i vam perdre perquè la Vella va carregar el quatre de nou. I ara goita els castells que es fan... I la meva primera



La colla dels Kintillus després de l'actuació de la diada de Tots Sants del 2014.



«A Sant Fèlix han de venir les millors colles, Vella, Joves i Minyons. La Jove de Tarragona no, perquè a Vilafranca s'ha de venir a donar-ho tot i més»

torre de 9 amb folre i manilles, a la qual vaig pujar amb el Lluís Esclassans perquè el Gatsby s'havia fet mal, el meu primer gamma extra sense gairebé assajar-lo...»

I els pitjors?

«No ho sé.»

I els castells que t'agraden més?

«La torre de 9 i el 3 de 10. Són castells que et fan estar molt concentrat i et requereixen tot l'equilibri, la força, el valor i el seny.»

Et sembla que les temporades són massa llargues i exigents o ja t'estan bé?

«Són massa llargues i massa exigents, certament. Home, s'ha de treballar, oi, perquè si vols fer els millors castells has de treballar molt, ho entenc, però també cal pensar en la gent, tot i que hi ha moltes sortides a les quals es va de cara a la pela perquè van molt bé per a la colla, però també cal pensar en la gent i les seves famílies...»

Quin ha estat el teu millor cap de colla?

«Tots t'ensenyen diferents coses, i de tots n'he après molt. No vull destacar-ne cap perquè tots, en major o menor mesura,

m'han ajudat a ser el que he estat com a casteller».

I el castell que tens més ganes de descarregar i encara no has aconseguit?

«Home, ara ja no pujo, però des del folre m'agradaria descarregar el 4 de 10, que és el que ens queda per fer.»

Hi ha molts talibans al món casteller?

«Sí, a totes les colles hi ha molts talibans, i són massa radicals. S'ha de lluitar i s'ha de ser competitiu, però fins a un cert punt, que tot té un límit a la vida.»

Quin ha estat el viatge amb la colla que t'ha agradat més?

«Buf, n'he fet molts... Aquest últim a Shanghai va ser molt bo perquè vam veure un munt de coses diferents. A Xile m'ho vaig passar molt bé i va ser un viatge molt xulo.»

Els nens i els adolescents de les colles són tan valents com mimats, oi?

«Sí, i tant. Recordo que de petit també em mimaven i, és clar, t'agrada que et mimin però, tot i que és impossible, caldria no consentir-los tant. Encara que no ho vulguis, te'ls estimes i quan els veus pujar és

com quan veus el Messi, que faci el que vulgui però sempre l'has d'amanyar. Sense voler-ho, tota la colla els avicia.»

Tens pensat quin dia deixaràs els castells?

«Mai. Ha de passar alguna cosa molt forta perquè els deixi. El que tinc a dins, el que sento pels castells, és com la família... i la dona ho sap, eh!»

T'agradaria ser cap de colla?

«Sí, però diu la dona que no serveixo perquè no accepto les crítiques. Em porto molt bé amb la gent, tothom em coneix, però quan ets cap d'una colla tan gran has de saber escoltar, saber aguantar les crítiques, en tot allò de bo i de dolent, i saber manar, però em costa assumir les crítiques... sí que m'agradaria, sí, però... Si alguna vegada em necessita la colla...»

Ets dels pocs castellers que no té àlies, oi?

«No, no en tinc. Deu ser perquè normalment els trec jo, els àlies dels meus companys...»

Doncs proposo «Valentino», per valent i per una passió per les motos que no arriba a la sola de la sabata a la passió pels castells d'aquest tros de casteller.



La darrera torre de 8 descarregada, l'1 de novembre de 2015, a la Diada de Tots Sants. Foto: Sergi Ros

Treball, constància, seriositat i, sobretot, il·lusió

Tonet Sánchez

El 2015 la torre de 8 neta va ser un castell clau en algunes de les actuacions més importants del panorama casteller. Per tant, no és estrany que en parlem en aquest article. La torre de 8 és un castell que, ara per ara, només hem descarregat els Castellers de Vilafranca, i això té a veure amb la dificultat tècnica que presenta i les hores d'assaig que requereix.



L'any 1999 vam carregar la torre per primera vegada a la història, tot i que es creu que les dues colles vallenques ho havien aconseguit al segle XIX. En tan sols un mes, assajant molt intensament, vam ser capaços de coronar un castell que fins llavors s'havia considerat un mite. Però quedava clar que, per descarregar-lo hauríem d'afegir-hi alguna cosa diferent; i així ho vam fer. Vam començar a treballar en la torre dins l'assaig de pilar dels dilluns. Feia poc temps que havíem incorporat el tercer dia d'assaig a la setmana, fet que tantes satisfaccions ens ha donat i que ara tot el món casteller imita.

Tot i les hores d'assaig i la qualitat de les proves, no va ser fins al 2010 que la vam poder descarregar en el mateix escenari que la primera carregada: la plaça de la Vila, i per Tots Sants.

Fins aquesta temporada passada, n'hem descarregat sis i seguim sent l'única colla que ho ha aconseguit. La diferència entre les altres colles i nosaltres rau en el treball que hem anat fent des de fa disset anys, que ens ha permès adquirir molta experiència en algunes posicions i plantejar-nos molt seriosament el repte encara pendent de descarregar el castell més difícil que mai s'ha fet fins avui: la torre de 9 amb folre. Personalment trobo que la clau per descarregar la torre de 8, a part de l'increment d'hores d'assaig, ha estat que els pisos de quints i de dosos fossin els mateixos que pujaven a les torres de 9 amb folre i manilles, cosa que abans no fèiem i que ens

ha donat un gran bagatge. La major part del tronc també ha descarregat torres de 9 amb folre i manilles i així ha anat adquirint una experiència indispensable per afrontar reptes de gran envergadura, com ara el tres de 10 amb folre i manilles, la torre de 8 o la torre de 9 amb folre.

La torre de 8 és un castell molt tècnic: no permet perdre la mida ni aguanta gaires oscil·lacions laterals. No pots invertir tots els esforços a coronar-lo perquè, a la sortida de la canalla, el castell tendeix a obrir-se i es fa necessari un plus d'esforç i tècnica per controlar el nervi de la baixada. A més, és imprescindible mantenir la concentració en tot moment, perquè a qualsevol distracció perds el castell.

Els segons han de ser obsessius amb la mida per donar estabilitat als terços, que són els que hauran de parar les batzegades. Els terços han de donar bona posició als quarts perquè els pisos superiors tinguin estabilitat, i així la canalla pugui ser àgil i resolutiva.

En conclusió: hem aconseguit fer grans castells que uns anys enrere no ens hauríem ni imaginat, com és el cas que ens ocupa en aquest article. Però no hem de pensar pas que ja està tot fet. Ens trobem en un moment en què tot es pot aconseguir encara. Sabem quines són les eines i les tenim a l'abast: treball, constància, seriositat i, sobretot, il·lusió. Si en fem bon ús, contribuïran a fer que els Castellers de Vilafranca continuem al capdavant del món casteller. Jo no m'ho penso perdre! I tu?

Celebrant la torre de 8 descarregada per Tots Sants del 2015. Foto: Dani Soler



Primera torre de 8 descarregada de la història, a la Diada de Tots Sants del 2010. Foto: Xavier Saumell



Primer 5 de 7 descarregat dels Castellers de Vilafranca completat el 26 de setembre de 1965 al barceloní Concurs de Can Jorba

Els concursos de Can Jorba i el 5 de 7 vilafranquí

Eloi Miralles



Com ja és sabut i s'ha escrit a bastament, a mitjan dècada dels anys 60 del segle passat els castells no passaven pel seu millor moment i les colles -a Valls, a Tarragona, al Vendrell, a l'Arboç i/o a Vilafranca- vivien instal·lades dins dels paràmetres d'un cert conformisme que no era gens bo ni per al fet casteller en si, ni per a l'afició, sempre delerosa de poder fruir amb la contemplació d'algun 4 de 8, força escadusser en aquella època i que acostumava a ésser el màxim castell al qual una colla podia aspirar. A la dècada anterior, les coses havien rutllat una mica millor, atès que s'havia vist un 3 de 8 descarregat al Vendrell (1951), després de més de mig segle sense que s'hagués pogut completar, a més d'algun altre de només carregat (pels mateixos Nens del Vendrell i per la Muixerra i la Colla Vella, de Valls), sense oblidar que els tres concursos que es van convocar a Tarragona -els anys 1952, 1954 i 1956- van contribuir, en certa forma, a mantenir un caliu que, amb el pas dels anys, es feia cada vegada més difícil de sostenir.

Un nou concurs a Barcelona

Així les coses, als *mandamados* de l'empresa barcelonina Jorba-Preciados -resultant de la fusió que hi havia hagut entre aquestes dues firmes comercials, catalana la primera i madrilenya la segona-, delerosos de fer-se notar dins del context de la societat catalana del moment, se'ls va ocórrer, l'any 1964, de convocar un nou concurs casteller, a Barcelona, en el marc de les festes de la Mercè i que tindria lloc davant la seu dels magatzems coneguts popularment com Can Jorba, al Portal de l'Àngel de la ciutat comtal. No dubtem que a l'hora de prendre aquest coratjós envit, degué influir en l'ànim d'aquells directius el ressò que havia tingut, un any abans, la inauguració del Monument als Castellers, al rovell de l'ou vilafranquí. Cal no oblidar tampoc que l'edició de l'opuscle que es va publicar en l'ocasió, com a memòria de la gestació del pilar de pedra de l'escultor Josep Cañas, el va costejar íntegrament l'esmentada empresa. I caldria afegir encara que fou precisament el polifacètic artista de Banyeres un dels membres convidats a formar part del jurat del concurs.

Durant tot l'any 1964 no es va poder veure coronar ni un sol castell de vuit a les nostres places. Semblava que la davallada estava servida i que els castells podien entrar en una nova fase de punyent decadència...

Les tres edicions que es van celebrar del certamen casteller barceloní que ens ocupa -1964, 1965 i 1966- van tenir la Colla Vella dels Xiquets de Valls com a guanyadora, mentre que els Nens del Vendrell s'erigiren com els màxims rivals a batre, sense perdre de vista el fet que, en la primera de les tres convocatòries, també va plantar cara la vallenc colla de la Muixerra, tot i que, a la fi, malauradament, la seva desafortunada actuació significaria donar un pas decisiu cap a la seva definitiva dissolució. En el primer concurs de Can Jorba (27 de setembre del 1964) el màxim aconseguit fou la torre de 7, que descarregaren els rosats vallencs, mentre que ells mateixos no van poder reeixir en l'intent del 4 de 8, com tampoc no va arribar a bon port el dels vendrellencs. Els Castellers de Vilafranca -en el primer any d'en Gabi Martínez com a cap de colla- es van classificar en el quart lloc d'entre les set colles participants, en descarregar el 3 i 4 de 7 i carregar el 4 de 7 amb l'agulla al mig. La veritat és que els resultats globals no es van correspondre amb la gran expectació que el concurs havia desvetllat.

No hi va haver carro gros, doncs, en aquella contesa primerenca, però el bo del cas (o gens bo, segons com es miri) és que durant tot l'any 1964 no es va poder veure coronar ni un sol castell de vuit a les nostres places. Semblava que la davallada estava servida i que els castells podien entrar en una nova fase de punyent decadència... I vet aquí, tanmateix, que aquell fet circumstancial va significar com una mena de benedicció per a la colla vilafranquina, ja que els administradors de la Festa Major del 1965 no van tenir més remei que accedir a la petició dels Verds perquè aquests poguessin actuar per Sant Fèlix, atès que ja no es trobaven en una situació tan clarament desavantatjosa com en anys precedents. I alguna cosa positiva en van treure els nostres, de la diada, ja que van aconseguir carregar per primer cop el 5 de 7. Diuen que potser hi va haver una certa descoordinació a l'hora d'arriar la canalla o que l'aixecador de la torre va anar massa lent, però el cas és que l'enxaneta va poder fer les dues aletes. Els Castellers de Vilafranca, doncs, *només* havien pogut coronar el 5 de 7, però, al cap d'un mes, al segon concurs de can Jorba, posarien remei a la situació...



El 4 de 7 amb l'agulla carregat al Concurs de Can Jorba de l'any 1964.

5 de 7 al segon concurs

Els ànims de cara a aquell segon certamen barceloní dels anys 60 van anar *in crescendo* i la preparació es va intensificar per arribar al 26 de setembre d'aquell 1965 amb més confiança en les possibilitats de la colla. I així va ser que aquesta no va defraudar els seus incondicionals. Cert que vallencs i vendrellencs van sortir airosos de sengles intents de 4 de 8, ambdós descarregats, però tampoc no ho és menys que el fet d'haver pogut completar d'una tacada el 5 de 7, el 4 de 7 amb l'agulla, el 3 de 7 i el pilar de 5 -amb els quals van obtenir la tercera plaça- va fer que els nostres castellers tornessin a casa amb la satisfacció dibuixada als rostres i un nou castell -ara sí, descarregat- al sarró. Han passat ja més de cinquanta anys, i tots aquests castells

Hi va haver raons al voltant d'un 3 de 7 aixecat per sota de la Colla Vella, que els Nens van impugnar. Les discussions i la mala maror que es va generar devien ser les causes fonamentals perquè l'any següent una nova convocatòria barcelonina quedés relegada a la condició de simple exhibició, sense bases ni puntuacions. Els concursos de Can Jorba s'havien acabat.



El Gaió Martínez i el Gaió amb el pom de dalt.

ara els fem amb dos o tres pisos més -qui ho havia de dir!-, però no hi ha dubte que aquell 5 de 7 al davant de Can Jorba va significar un bon primer pas de cara a més altes fites.

En el tercer concurs (25 de setembre del 1966), els nostres castellers van voler fer un altre pas endavant quan, després de carregar el 4 de 7 amb l'agulla i descarregar novament el 5 de 7 (un intent, per Sant Fèlix, no havia reeixit), van fer dos intents del 3 de 7 aixecat per sota, però no se'n van acabar de sortir (en el segon no van poder alçar del tot una rengla). Finalment, es van haver de conformar completant un 3 de 7, amb la qual cosa tornaven a baixar a la quarta posició. Vallencs i vendrellencs pugnaren un cop més per la victòria -una vegada més, es va decantar a favor dels de la Vella, amb un bonic 3 de 8 carregat, a més del carro gros també coronat-. Hi va haver raons entre totes dues colles al voltant d'un 3 de 7 aixecat per sota dels guanyadors, que els Nens -que carregaren un altre 4 de 8- van impugnar en considerar



El 5 de 7 descarregat al Concurs de Can Jorba de l'any 1966.

que la seva realització no havia estat del tot correcta. Les discussions i la mala maror que es va generar devien ser les causes fonamentals perquè l'any següent una nova convocatòria barcelonina quedés relegada a la condició de simple exhibició, sense bases ni puntuacions. Els concursos de Can Jorba s'havien acabat.

Hem volgut fer memòria d'aquelles tres convocatòries de mig segle enrere perquè els més joves de la colla prenguin consciència de com anaven les coses aleshores en el que pertoca al fet casteller en general, amb només sis o set colles a la palestra (enfrent del centenar de les actuals), i també per situar en un lloc remarcable aquells històrics 5 de 7 -en especial, el descarregat al concurs del 1965, per ser el primer que completava la colla- per la raó que es tractaven de les màximes fites aconseguides fins llavors pels Castellers de Vilafranca. Haurien de passar vint anys perquè poguéssim descarregar el 5 de 8 i dotze anys més per veure el 5 de 9 amb folre també completat. Però això ja és tota una altra història...



INSTAL·LACIONS

Electricitat
Aigua—Gas
Domòtica
Calefacció
Aire Condicionat



ENGINYERIA

Projectes
Legalitzacions
Direcció d'obres
Assessorament Tècnic



SERVEIS ENERGÈTICS

Auditories
Estudis Energètics
Sistemes de Monitorització
Finançament en mesures
d'estalvi energètic

NOU PRODUCTE
D'ESTALVI
ENERGÈTIC EN
CELLERS

Us ajudem a fer el
vostre celler més
sostenible.

Contacta
amb nosaltres!



ESTALVI ENERGÈTIC
EN CELLERS

fenienergía
EMPRESA DELEGADA

Rbla. la Girada, 3. Vilafranca
Tel i Fax: 93 890 20 72
www.instatec.net
Instatec@instatec.net



[Facebook.com/instatec](https://www.facebook.com/instatec)

[@instatec_grup](https://twitter.com/instatec_grup)

Hill-instatec.blogspot.com.es

«El pilar de sis»

un relat literari basat en fets reals

Pere Ferrando Romeu

L'amic i historiador vilanoví Xavier Güell em va avisar ja fa uns quants anys que volia investigar la identitat d'un casteller vilafranquí anomenat Joan de la Mariagna i que el situava actiu a cavall dels segles XIX i XX. Com que des de fa un temps estic recollint informació sobre els antics castellers de Vilafranca, que eren els que ajudaven a completar la nòmina de les colles vallenques per fer grans castells, em vaig dirigir a ell per tal que m'informés si havia trobat alguna cosa i, també, de quina font havia tret el nom en qüestió.





La sorpresa va ser majúscula quan Güell em va enviar la seva font. Es tracta d'un treball publicat al «Diari de Vilanova» del 2 d'agost del 1975, és a dir, l'extra de la Festa Major de Vilanova i la Geltrú, titulat «El pilar de sis» i signat pel doctor Manuel Echevarria. L'autor hi explica un record que li venia de joventut sobre una història d'amor en què els castells tenen un paper destacat. Segons el doctor, el relat era real i els protagonistes eren tots fills de Vilafranca del Penedès. Vegem-ho.

El pilar de sis

La vivència transcorre durant la Festa Major. La colla Vella, com cada any, anuncia que intentarà el pilar de sis comptant que, igual que els altres anys, el parerà a segons el Joan de la Mariagna, un forçut fuster de Vilafranca, l'únic capaç de fer-lo a les files de la colla.

Segons el relat, el Joan, que ja tenia uns quaranta anys bastant llargs, tenia una filla de divuit anys que es deia Marta i que era, segons paraules de l'autor, «*formosa com una nit estelada d'estiu. Aquesta noia, la Marta, estava enamorada del fill petit de cal Girona, l'altre fuster que hi havia a la vila. El Joan de la Mariagna no volia ni sentir parlar de tal festeig*». L'Antonet, que era el pretendent, no entenia per què el Joan no l'admetia. Es veu que tot era per temes

relacionats amb la professió, ja que tots dos eren fusters.

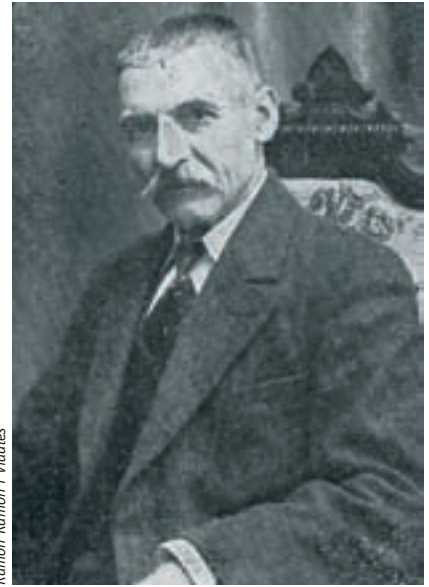
La qüestió del cas és que aquell any el Joan havia estat malalt i no podia parer el pilar de sis. Dins la colla Vella va aparèixer una enorme preocupació pel fet que no tenien substituït, i més quan van veure com la colla Nova enlairava el seu espadat de sis. L'intent de la Nova, però, va caure. Llavors el cap de colla de la Vella va ordenar muntar el seu pilar i davant l'admiració de tothom va pujar l'Antonet a segons en substitució del Joan, que era dalt del balcó de l'Ajuntament.

El Joan de la Mariagna va passar de la sorpresa més absoluta a l'emoció més intensa quan va veure com el pretendent de la seva filla completava el pilar de sis. Amb llàgrimes als ulls va baixar del balcó i, dirigint-se a l'Antonet, li va preguntar: «*per què diables has fet aquesta 'hombrada'*». I l'Antonet li va contestar: «*per arribar a la vostra filla, la Marta, que estava tan alta que per arribar a ella he tingut de fer el pilar de sis*».

Tant el títol, com l'argument, com el final de la història ens era molt familiar. A la fi vam demostrar les nostres sospites.

Lo Pilá de sis

Per la Festa Major de Vilafranca del 1903 la societat La Violeta va convocar un certamen literari-musical. Una de les categories



Ramon Ramon i Vidales

consistia en una «prosa d'assumpte penedenc» guardonat per l'Ajuntament. Aquest premi fou guanyat pel saineter vendrellenc Ramon Ramon i Vidales (1857-1916) amb el treball titulat, precisament, «Lo Pilá de sis». Llegint la narració, hom s'adona que l'argument és exactament igual que el text del doctor Echevarria. Tot i així, existeixen algunes diferències d'un text a l'altre. En primer lloc, els noms dels protagonistes -el pare es diu Fèlix de la Gleva, la filla era la



El Dr. Echevarria, (l'home més alt de tots, el tercer començant per la dreta, amb camisa blanca) en una foto feta cap als anys 1952/53. Foto facilitada per Xavier Güell Cendra

Felisseta i el pretendent, el Cisquet Bové-, i també és diferent la professió del pare, que era encarregat d'un magatzem de vins; que aquest no es trobava al balcó, sinó a peu de plaça; que canvia el motiu pel qual no volia que festegés amb la seva filla –el text de Ramon parla que tenia projectat casar-la amb un cosí seu quan fos més gran, perquè ara tenia 15 anys- i, finalment, que no va voler pujar al pilar perquè s'havia fet gran i no hi tenia confiança.

L'acabament del text de Ramon, però, es concloent per afirmar que ens trobem davant de la mateixa història. Quan el pare es dirigeix al pretendent de la seva filla un cop ha descarregat el pilar de sis, aquest li diu: «-Oh, sí!... ¡Ella es qui m'ha donat coratge, ella; que's trobava tan alta, que hi tingut de fé'l pilá de sis per arribarhi!...»

Podria el doctor Echevarria haver basat el seu relat en el text de Ramon Vidales? Nosaltres creiem que no per diversos motius: en primer lloc per les diferències citades, després perquè la frase de l'acabament, tot i que diu el mateix, no utilitza les mateixes paraules i, finalment, perquè el metge repeteix que es tracta «d'un fet real» i que «el cas que us conto no m'ho invento».

Fets reals

Per altra part, ja en són uns quants els textos literaris castellers que s'ha comprovat que estan basats en fets reals, i la ploma de l'escriptor els amaneix al seu gust. Vegem-los:

1. «Lo tres de nou», de Raimon Casas -1902-. Obra de teatre en què es relata la història d'amor d'una noia que té dos pretendents. El seu pare en vol un i la filla, l'altre. Finalment la trama es resol amb el tres de nou quan el pretendent que volia el pare cau del castell i, en canvi, l'altre l'aconsegueix descarregar i es guanya les simpaties del pare. Aquest relat s'assembla en alguns aspectes al que estem estudiant, si bé en el nostre cas el triangle amorós no existeix.



El doctor vilafranquí Manuel Echevarria el 1990, un any abans de la seva mort.

2. «L'ídili del Vilarda», de Lluís Via -1905-. Relat en què s'explica la vivència d'un component del Coro i casteller a la vega da que, després de fer un castell davant del músic Anselm Clavé i rebre les seves felicitacions, al vespre no va poder cantar davant del músic per l'emoció. Aquest episodi està basat en la visita de Clavé a Vilafranca el 1863.

3. «L'amo del pilar de cinc», de Josep Aladern (Cosme Vidal) -1917-. Es tracta d'un sentit i emotiu relat a l'entorn d'una tradició val·lenca desapareguda: la competició entre les dues colles locals per portar el pilar de cinc carrer de la Cort avall el més lluny possible.

L'autor

Tornant al nostre relat i a fi de comprovar que l'episodi va ser real, volem donar quatre dades del seu autor. Es deia Manuel Echevarria Barguñó i va néixer, precisament, a Vilafranca el 1899. Va ser administrador de la Festa Major l'any 1922 i formava part del Cos de Portants de Sant Crist de la vila. El 1933 va ser un dels principals promotors de la creació del Casal Torrellenc, a Torrelles de Foix. El

1935 es va traslladar a Vilanova i la Geltrú on va exercir la seva professió de metge i cirurgia. Moria a la capital del Garraf a l'avançada edat de 91 anys el 1991.

Amb aquest currículum es fàcil pensar que la història no va ser pas inventada sinó recollida de viva veu per l'autor dins la societat vilafranquina del primer terç del segle XX. Tant el seu origen, com la seva professió, i la seva vinculació en diverses activitats socials, li van oferir oportunitats per conèixer de primera mà aquestes històries que transcendeixen el seu àmbit més íntim i familiar per esdevenir un relat popular i conegut.

Deixant clar, doncs, que ens trobem davant d'un episodi real, ens queda ara la part més difícil: identificar aquells vilafranquins que la van protagonitzar. Es tracta d'un exercici que ara no desenvoluparem aquí, entre altres coses perquè l'espai no ens ho permet i perquè la investigació encara no ha acabat. Si podem arribar a treure'n l'entrellat, tindríem documentats dos castellers vilafranquins més, ambdós simpatitzants de la colla Vella i segons del pilar de sis. Per la nostra part hi posarem tots els mitjans que estiguin al nostre abast per assolir l'objectiu.



promocions . regals d'empresa
tèxtil promocional . roba laboral
trofeus . plaques
productes vins i caves
taller propi . projectes a mida



www.Trofeos y Publicidad.com



pdm@pdmgifts.net



www.facebook.com/pdmgifts



www.pdmgifts.net



www.twitter.com/PDMgifts

2015

Perseverants i infatigables

El calendari de la temporada 2015 ha estat un dels més llargs dels darrers temps. Ha anat des del mes de març fins a començament de novembre, amb l'intens viatge a Xangai. Malgrat això, l'exigència en tot moment ha arribat a l'alçada dels castells que hem aconseguit i, amb la tenaç i excel·lent feina de la colla, els objectius de descarregar monstres com el 3 de 10 amb folre i manilles i la torre de 8 han estat possibles. Fins i tot ho hem fet en una mateixa diada, en la qual els registres històrics de tots els temps han quedat superats.

Foto: Xavier Docampo



Un 4 de 9 a Sant Pere Molanta

22 de març
Inauguració del mural del 4d9 de Josep Boada, carrer del Bosc de Ferran, Sant Pere Molanta
4d7, 3d7, 4d7a, 5d7 i 4Pd4



Foto: Toni Solé



Una de gralles i castells

19 d'abril
XXII Diada del Graller, plaça de Sant Joan, Vilafranca del Penedès
3d8, 10d7, Td8f, 4d8, Pd6 i 4Pd4



Fotos: Toni Solé

Primavera a Martorell

26 d'abril
Fira de Primavera, plaça de la Vila, Martorell
3d8, 4d8a, Td8f, 8d7, Pd6 i 4Pd4



Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Sants

10 de maig
22è aniversari dels Castellers de
Sants, plaça Bonet i Muixi, Barcelona
Pd4, 4d8a, Td8f, 7d8, Pd6 i 5Pd4
Junt amb els Castellers de Sants i
els Xiquets de Tarragona



Fotos: Toni Solé

Tripleta per Fires

17 de maig
Fires de Maig, plaça de la Vila, Vilafranca
del Penedès
4d8a, 3d9f, 4d9f, Pd7f i 5Pd4
Junt amb els Xicots de Vilafranca i la
Colla Jove Xiquets de Vilafranca



Fotos: Toni Solé





Doble ració de pilar de 6

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



30 de maig
Fes-te al carrer, carrer de Sants,
Barcelona
4d9f, 3d9f, 3d8a i 2Pd6
Junt amb els Castellers de Sants,
els Castellers del Pobles Sec i els
Castellers de Sant Cugat



Fotos: Toni Solé

Castello grande a Milano



13 de juny
Exposició Universal, Piazza Cannonne,
Castello Sforzesco, Milà
4d8a, 3d9f, 7d8, Pd5 i 4Pd4
4d8 i Pd5
Piazza del Duomo, Milà
Td8f i Pd5
Junt amb la Colla Jove Xiquets de
Tarragona



Fotos: Toni Solé

Codorniu

2 de juny. Congrés Caves Codorniu, Sant Sadurní d'Anoia
4d7, 3d7, 4d7a, Td6 i Vd5



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



El Serrallo

27 de juny
Diada de Sant Pere, plaça de Sant
Magí, El Serrallo, Tarragona
4d8a, 4d9f, 7d8, Pd6 i 4Pd4
Junt amb els Xiquets del Serrallo i
els Xiquets de Tarragona



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

Caves Codorniu

20 de juny
Caves Codorniu, Sant Sadurní
d'Anoia
4d8, 3d8, 7d7a i Vd5



Foto: Toni Solé



Fotos: Toni Solé



Torre de nou al Pla de la Seu

4 de juliol

Diada del Pla de la Seu, Tarragona

3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd7f i 6Pd4

Junt amb els Xiquets de Tarragona
i els Castellers de Sants



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Fotos: Toni Solé



... i a Altafulla



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

11 de juliol

Diada de les Cultures, plaça del Pou, Altafulla

Pd4, 3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd7f i 4Pd4

Junt amb els Castellers d'Altafulla, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i els Xiquets de Tarragona





Invents a Torredembarra

12 de juliol
Festa Major del Quadre de Santa
Rosalía, plaça de la Vila, Torredem-
barra
Pd4, 3d9f, 4d9f, 7d8a i Pd7f
Junt amb els Nois de la Torre i la
Colla Jove Xiquets de Tarragona



Fotos: Toni Solé

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat





Quatre Santes

26 de juliol

Festa Major de les Santes, plaça de Santa Anna, Mataró

Pd4, Td9fm, 4d9f, (i) 3d9fa, 3d9f i Pd8fm

Junt amb els Capgrossos de Mataró i els Minyons de Terrassa



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Fotos: Toni Solé

Mas Tinell

17 de juliol

Assaig/actuació a l'Hotel Mastinell,
Vilafranca del Penedès
4d8, 4d8 i Td7

Aniversari de Cal Figarot

8 d'agost

XXX Aniversari de Cal Figarot, nau de
Cal Figarot, Vilafranca del Penedès
4d8a, 3d8a, Td8f i 6Pd4

Junt amb els Castellers de la Vila de
Gràcia, els Margeners de Guissona i
els Xiquets de Cambrils





Pòquer marítim

1 d'agost

Festa Major de Vilanova i la Geltrú, plaça de la Vila, Vilanova i la Geltrú

3d9f, td9fm, 4d9f, Pd8fm i 6Pd4

Junt amb els Bordegassos de Vilanova i la Colla Jove Xiquets de Tarragona



Fotos: Toni Solé



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Retorn a la Bisbal

15 d'agost

Festa Major de la Bisbal, Diada de la Mare de Déu d'Agost, plaça del Dr. Robert, La Bisbal del Penedès

Pd5, 3d9f, Td9fm, 4d9f i Pd8fm

Junt amb la Colla Castellera de la Bisbal del Penedès, la Colla Joves Xiquets de Valls i la Colla Vella dels Xiquets de Valls



Fotos: Toni Solé



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



mercaeleva

venda i lloguer de plataformes i carretilles elevadores

**PLATAFORMES
PENEDÈS SL**



- **LLOGUER**
- **VENDA**
- **REPARACIÓ**
- **FORMACIÓ**

Pol. Ind. Domenys II - Av. Tarragona, 144-146
08720 Vilafranca del Penedès - Barcelona
Tel. 93 897 47 25 · Fax 93 897 44 84
www.mercaeleva.com

En estat de Gràcia



16 d'agost

Festa Major de Gràcia, plaça de Rius i Taulet, Barcelona

Pd4, 3d9f, Td9fm, 4d9f, Pd8fm i 4Pd4

Junt amb els Castellers de la Vila de Gràcia i els Xiquets de Reus



Fotos: Toni Solé



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

ADM. DE LOTERIA
Nº 1
CA LA MARINA
Des de 1930

La Parellada, 30
Tel. / Fax 93 892 08 95
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
loteriacalamarina@hotmail.com



www.castellersdevilafranca.cat



**Castellers
de Vilafranca**

força, equilibri, valor, seny... i cor



SIABIOSCA

SOLUCIONS
PER A LA
INDÚSTRIA I L'HABITATGE

VILAFRANCA
VILANOVA
SITGES
MARTORELL
EL VENDRELL

El caliu del Catllar

Arnau Mañé



22 d'agost

Festa Major del Catllar, plaça de la Vila, El Catllar

Pd4, Td9fm, 3d9fa, 3d9f, Pd8fm i Vd5

Junt amb la Colla Jove Xiquets de Tarragona i la Colla Vella dels Xiquets de Valls

El Catllar és sinònim de gent, gent i més gent. I això als Castellers de Vilafranca ens motiva. Ens agrada fer castells, ens agrada el frec a frec i ens agrada l'ambient que sempre es crea al Catllar. Una colla normal, a una setmana de Sant Fèlix, hauria optat per complir l'expedient, no arriscar i tornar cap a casa ben contents. Però nosaltres no.

«Aleix, que la rengla de la torre de 9 no hi cap; caurem per l'escala!». Doncs cap problema, fem entendre a 300 persones que s'han de moure cap a la seva esquerra -a la plaça, probablement, més densa del món casteller- i descarreguem la millor torre de 9 amb folre i manilles de la temporada (com a banda sonora, l'acompanyaven les campanes de l'església). Següent pas, i per no ser menys, 3 de 9 amb folre i agulla. Després d'ensopegar amb aquest castell a Mataró, l'aposta era doble: construcció només a l'abast d'una colla i amb un component extra de tensió que havia faltat a Les Santes. Aquest cop sí: descarregat, i amb solvència. «Vilafranca!, Vilafranca!, Vilafranca!...». I per rematar la diada, per si no n'hi havia prou, un 3 de 9 amb folre -pensant, com no podia ser d'altra manera, en un pis més- i un magnífic pilar de 8. Les coses no sempre surten bé, és cert; el 2015 ho hem experimentat de primera mà. Però hi ha actuacions que marquen la diferència, i la diada del Catllar en va ser una d'aquestes: la primera de moltes que arribarien.

«Com m'agrada fer castells al Catllar!», piulava un bon amic. O «Els castells són el que són per actuacions com les d'avui», escrivia algú altre al Twitter. Dos comentaris que, sens dubte, resumeixen perfectament el que va ser el punt d'inflexió de la temporada dels Castellers de Vilafranca.

I no; no en teníem prou, i l'endemà ho vam repetir.

Fotos: Fèlix Miró

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat





Foto: Jema Sureda





desTAPa't a l'Arboç

Galtix

23 d'agost

Festa Major de l'Arboç, carrer Major, l'Arboç

Pd4, Td9fm, 3d9fa, 3d9f, Pd8fm i 6Pd4

Junt amb els Minyons de l'Arboç, la Colla Vella dels Xiquets de Valls i la Colla Jove Xiquets de Tarragona

Intents amb 'i'; sí, intens cap de setmana que acaba amb el quart diumenge d'agost que és Festa Major a l'Arboç. Després d'un vespre de dissabte intens per terres del Gaià, repetim actuació en terres penedesenques.

(T). 'T' de torre de 9 amb folre i manilles per iniciar la diada: un castell ràpid, ferm, (A) àgil, solvent i un pèl treballat, però en definitiva una (P) ploma.

(A). 'A' d'agulla, perquè en segona ronda vam tirar-nos a la piscina amb un gamma extra marca CdV: el 3 de 9 amb folre i agulla, el segon de l'any. Un (P) pilar de 7 (T) tapat pel 3 de nou amb folre. Una agulla fent de decoració del 3 o el 3 fent de complement a l'agulla. Incòmode a l'inici, però segur en tot moment i amb un pilar espectacular, sense fer patir en cap moment i amb una gran solvència. Un castell que l'Arboç ja havia vist l'any 2012.

En tercera ronda seguim amb el 3 de 9 amb folre, com a preparació de la diada de Sant Fèlix, per fer-lo amb un pis més. Un castell (T) tàctic, (A) abundant i (P) perfecte.

(P). 'P' de pilar de 8 amb folre i manilles per cloure una magnífica i repetida diada. Tercer pilar de 8 consecutiu a la Festa Major de (A)l'Arboç. Un pilar (T) treballat, però segur. Dur, però esvelt. Ràpid, però tranquil.

Era el quart pilar de 8 amb folre i manilles de la colla a la plaça de l'Arboç i tancava la nostra participació al quart diumenge d'Agost. Això sí, de pilars de 8 el 2015, n'havíem fet 6.

Finalment, i com és costum últimament, vam fer 6 (P) pilars de 4 per fer (A) ambient de colla, una conjunció i (T) treball en equip. Com sempre els números quadren el cercle a l'Arboç. Del pilar de 4 caminant d'entrada a 4 pilars de 8 amb folre i manilles a la plaça de l'Arboç. Dels 6 pilars de 4 de comiat a la sisena torre de 9 amb folre i manilles que veu l'Arboç de color verd. Torre de 9 formada per dos castellers a cada pis com el segon tres de 9 amb folre i agulla que veu la plaça.

Del (C)Catllar a (A)l'Arboç amb la (T) tripleta extra TAPada del cap de setmana -bé, tripleta amb el permís del 3 de 9 amb folre-.

Foto: Toni Solé



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Foto: Dani Soler



Foto: Toni Solé



Foto: Dani Soler



Començant fort

29 d'agost
Festa Major, vigília de Sant Fèlix,
plaça de la Vila, Vilafranca del
Penedès

**7d7aa, 4d7a i Pd5 a la cerca-
vila, Pd4, 3d9f, Td9fm, 4d8a
i Pd4**

Junt amb els Xicots de Vilafranca i
la Colla Jove Xiquets de Vilafranca



Fotos: Fèlix Miró

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Foto: Toni Solé



Benvinguts a Sant Fèlix, benvinguts al teatre dels somnis

David Tudela

30 d'agost

Festa Major, Diada de Sant Fèlix, plaça de la Vila, Vilafranca del Penedès

Pd4, 3d9fa, id 3d10fm, 3d10fm (c), Td8 (c) i Pd8fm
Junt amb la Colla Vella dels Xiquets de Valls, la Colla Joves Xiquets de Valls i els Minyons de Terrassa

Feia molts anys que no m'aixecava tan d'hora un 30 d'agost, per allò de no començar a passar nervis tan aviat. Enguany, però, la meua condició d'administrador m'exigia la responsabilitat d'assistir als actes previs a la diada castellera i a passar aquells nervis de Sant Fèlix més d'hora que mai. Després de sortir d'ofici, encaro amb els meus companys administradors el camí cap al balcó de l'Ajuntament, tot esperant que la mesura del cordó de seguretat hagués funcionat correctament. Efectivament, tot sembla correcte i les colles ja estan a punt per entrar. Comença la prova de foc, fem l'entrada a plaça junt amb els Minyons de Terrassa dintre del previst i companys de la colla em miren i fan un gest d'aprovació per l'agilitat que ha suposat la mesura. Comença la diada a dos quarts d'1 en punt i la plaça aplaudeix per la puntualitat.

Foto: Dani Soler





Tinc el privilegi de veure els castells de les altres colles des d'una perspectiva que mai havia tingut (el balcó dels administradors) i, la veritat, observar des d'aquella alçada i proximitat castellassos com el 3 de 10, la torre de 8, el 4 de 9 amb agulla, etcètera, et fa posar la pell de gallina. Cada cop que ens tocava actuar als Castellers de Vilafranca baixava descalç per les escales de l'Ajuntament cap a la plaça; després, tornava a pujar a veure les actuacions de les altres colles des del balcó dels administradors. Era també una situació força estranya i divertida, però una experiència que em quedarà sempre en el record.

Per a nosaltres (els administradors), l'objectiu era intentar aconseguir una diada històrica i així va ser: 13 castells de gamma extra i el millor Sant Fèlix de tots els temps. Objectiu complert. Respecte a la colla, vam tenir una diada agredolça, d'aquelles en què la feina dels assajos no fa justícia a la plaça. En primera ronda vam fer un solvent 3 de 9 amb folre i agulla, el tercer de la temporada, que ens donava la confiança necessària per afrontar els grans reptes de la segona i tercera ronda. Seguidament, encaràvem un 3 de 10 amb folre i manilles que ja ens avisava ben d'hora que hauríem de lluitar per fer-hi l'aleta i, tot just veure-la, el castell va acabar cedint. Després de quatre hores intenses, ens enfrontàvem a la torre de 8 en tercera ronda. Aquest castell és dels que penalitza els errors de manera contundent, i així va ser. Tot just començava l'enxaneta la descarregada que el castell patia unes batzegades laterals impossibles de salvar. Va acabar trencant-se. Tancàvem l'actuació amb un altre brillant pilar de 8 amb folre i manilles marca de la casa.

Amb la mateixa actuació amb què vam guanyar l'últim Concurs, no ho vam poder fer per Sant Fèlix. *Chapeau* per les altres colles que ho van fer millor i entre tots vam engrandir el «teatre dels somnis», però encara no havíem dit l'última paraula. Estava segur que tard o d'hora descarregaríem aquests castells i així va ser per Tots Sants. Tornaríem a reescriure la història i ens acostaríem una mica més al nostre sostre casteller, a hores d'ara encara desconegut i sense límit.

Foto: Dani Soler

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat





Acabant la festa

31 d'agost
Festa Major, Diada de Sant Ramon,
plaça de la Vila, Vilafranca del Pe-
nedès
3d9f, 7d8, 4d8a i 10Pd4
Junt amb els Xicots de Vilafranca i
la Colla Jove Xiquets de Vilafranca



Foto: Toni Solé



Fotos: Toni Solé



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Via Lliure, castellers!

11 de setembre

Diada Nacional, al Born Centre Cultural i Memòria, Barcelona

Pd4, Td8f, 3d9f, 4d8a i Pd7f, pd6

Plaça del Fossar de les Moreres, Barcelona

Pd6

Via Lliure a la República Catalana, avinguda de la Meridiana, Barcelona

Pd4, 4d7a, 3d9f i 4Pd5





Més tres a l'Arboç

13 de setembre
IV Diada Ramon Rovira, carrer Major, l'Arboç
3d9f, 4d8a, Td8f, Pd7f i Pd4
Junt amb els Minyons de l'Arboç, la Colla
Joves Xiquets de Valls i els Nois de la Torre



Fotos: Toni Solé



Foto: Pep Ribes



Foto: Fèlix Miró



Foto: Fèlix Miró



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Esperant la fideuà

Pau Senabre

20 de setembre

Festa Major de Tarragona,
plaça de la Font, Tarragona

3d10fm (c), 3d9fa, id td8, td8 (c) i Pd8fm

Junt amb els Xiquets de Tarragona, la Colla Jove
Xiquets de Tarragona i la Colla Vella dels Xiquets
de Valls

A mig setembre ens arribava la gran oportunitat per curar, d'una vegada per totes, les feixugues indigestions que arrossegàvem des del dia 30 d'agost. La Diada de Sant Fèlix va resultar un plat de gran qualitat servit ben fred, d'un regust rabiosament amarg. Santa Tecla, doncs, va representar el segon intent de la colla per perseguir la diada somiada: la millor actuació de la història.

Això no obstant, el que es va acabar perfilant al llarg de les rondes va ser una actuació calcada a la de Sant Fèlix, amb el 3 de 9 amb folre i agulla, el 3 de 10 amb folre i manilles carregat, la torre de 8 carregada i el pilar de 8 amb folre i manilles. Una actuació brillant, cert, però no a l'alçada de les expectatives d'una colla que duia tants mesos darrere tots aquests castells per veure'ls conjuntament descarregats un mateix migdia. Però, tot i sent els mateixos resultats, el regust de la diada va ser ben diferent comparat amb el que va deixar Sant Fèlix.

D'una banda, la deliciosa fideuà que ens va atipar un cop finalitzada la diada, impagable, va ser un motiu excel·lent per cohesionar la gent de la colla; d'altra banda, el pilar de 8 carregat de la Colla Vella, que també va ajudar a fer que els nostres ànims no davallessin tant com ho haurien fet en cas que, per punts (descarregant el pilar), ens haguéssim tornat a veure superats. Superats després d'haver estat a escassos segons de descarregar el nostre tercer 3 de 10; superats després d'haver mobilitzat mig Vilafranca, d'haver portat a galeres la gent del JoVerd, els amics del futbol del dimecres, la tieta *hooligan* i el seu ventall dels Castellers de Vilafranca, una infinitat d'autocars plens; superats després d'haver estat esperant

Fotos: Fèlix Miró



la fideuà durant tota una diada de la qual havíem de sortir vencedors. Els nostres ànims haurien caigut si ens haguéssim vist superats, un cop més, pels punts.

No va ser així, els Castellers de Vilafranca vam aconseguir de nou la màxima puntuació i, amb això, podíem respirar tranquils una altra vegada. Tot és cosa de lectures, això també és cert, però un pilar únicament carregat d'una altra colla ens va permetre marxar com a guanyadors de Tarragona. Fa tants anys que ens repetim que som els millors, oi? Els qui hem entrat a la colla durant la darrera dècada no coneixem la paraula «superats», si bé ens hem fet farts de llegir, cridar i interioritzar el verb «superar» i, per damunt de tot, «guanyar». L'alè de les altres colles que, a mig setembre, ens arribava els pèls del clatell feia trontollar el concepte de Castellers de Vilafranca que ens havíem construït les últimes temporades en què, a plaer, ens passejàvem per les places mirats de reüll per gent d'altres camises, fins i tot xiulats per ser indubtablement millors.

Per començar, m'agradaria creure que la millor colla del món no hauria de sentir la necessitat d'anar cantant als quatre vents que ho és. La millor colla del món ho seguirà sent si no es fixa en les ombres que, en qualsevol moment, li poden fer les altres colles. Si se centra en la feina que ella mateixa pot fer per si sola, amb la seva gent, sense menysprear la feina de les altres, fins aplaudint-la si ho aconsegueixen fer millor. Per què no? El ritme serà cada vegada més difícil de portar. Evitar els regustos amargs basats en la por de ser superats, com el de Sant Fèlix o el de la plaça de la Font, depèn de la nostra forma de treballar a partir d'ara. Depèn de la nostra feina, d'un replantejament necessari a l'hora d'entendre el fet casteller i de tenir en compte que, per més estrany que ens sembli, potser els punts no sempre ho han de ser tot. Si aconseguim, poc a poc, seguir notant el dolç sabor de l'èxit desvinculant-lo del sabor de la victòria, els dies que vinguin seran sempre prometedors. Ni l'Imperi Romà, la potència més forta que ha existit mai a Europa -i, precisament, fundador de la ciutat de Tarragona-, va durar per sempre. No cometem un error d'il·lusos i treballem tant com puguem per seguir fent els nostres millors castells, per seguir fent allò que realment ens agrada.



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



El Mercadal: consolidant posicions

Núria Lizandra

3 d'octubre

12a Diada del Mercadal, plaça del
Mercadal, Reus

3d9fa, 3d9f, Td9fm i Pd8fm

Junt amb els Xiquets de Reus, la
Colla Jove Xiquets de Tarragona, la
Colla Vella dels Xiquets de Valls i els
Minyons de Terrassa

El Mercadal és la cita biennal reusenca que aplega les millors colles del món casteller quan no és any de Concurs.

Si en l'edició del 2013 ja va ser prou notòria la pressió per part de les altres colles, en la del 2015 encara va ser més present i evident, atès l'alt nivell casteller i l'excel·lent estat de bona forma que hi havia en general.

Es van fer 13 castells de nou, 5 gammes extres, i, per primer cop en els seus prop de 34 anys d'història, els Xiquets de Reus carregaven el primer 4 de 9 amb folre, fent possible així la seva primera tripleta màgica i, de retruc, la seva millor actuació i, per extensió, que aquella diada fos la millor de les dotze celebrades.

Els Castellers de Vilafranca van sortir segons, després de la colla amfitriona, i van descarregar el 3 de 9 amb folre i agulla, el cinquè de l'any i el primer gamma extra de la jornada. Potser va ser un pèl bellugadís però, gràcies a l'experiència dels altres, el van assolir amb fermesa.

En segona ronda, l'objectiu ambiciós havia de ser la torre de 8 sense folre però, amb terços col·locats, es va haver de desmuntar el peu per la indecisió d'un dels components del pom de dalt. A continuació es va

Foto: Jema Suero



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

optar pel 3 de 9 amb folre, que vam descarregar amb solvència: el divuitè de l'any. En tercera ronda, va arribar el torn de la torre de 9. Molt ben defensada a manilles, es va convertir en la desena de la temporada. D'aquesta manera es batia el rècord de torres fetes en un sol any, una clara demostració de com de bé tenim preses les mides d'aquest castell.

I per últim, vam dur el pilar de 8 amb folre i manilles, el novè de l'any, fet que també establia un rècord d'aquest espadat en una sola temporada, i el seixantè de la colla descarregat. Va ser una construcció molt treballada i molt ben defensada donades les adversitats d'aquella avançada hora del vespre: manca de llum i dificultat perquè els cinc membres "descoberts" del pilar poguessin fixar un punt adequat i alçar el pilar.

Un any més els Castellers de Vilafranca vam sortir guanyadors de la diada i vam mostrar tot el potencial que ens caracteritza i ens honora. A la vegada, som molt conscients que les colles empenyen i que aquest ha de ser el nostre revulsiu per no afluixar, perseverar en l'esforç i seguir al capdamunt, perquè nosaltres mateixos som també la nostra pròpia referència.



Foto: Jena Suero

Foto: Eloisa Ruiz



Foto: Joan Suria





Preparant Tots Sants a Sants

18 d'octubre

Diada dels Castellers de Sants, plaça Bonet i Muixi, Barcelona

Pd4, 3d9f, (i)4d9fa, 4d9f, Td8f i Pd5

Junt amb els Castellers de Sants i els Minyons de Terrassa



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat



Foto: Mireia Garcia



Foto: Carles Paniello



Foto: Mireia Garcia

Montserrat

17 d'octubre

Romeria de Montserrat, plaça del Monestir, Montserrat

4d7, 3d7, 4d7a, 5d7, 3d7a i 4Pd4



Tripleta sitgetana



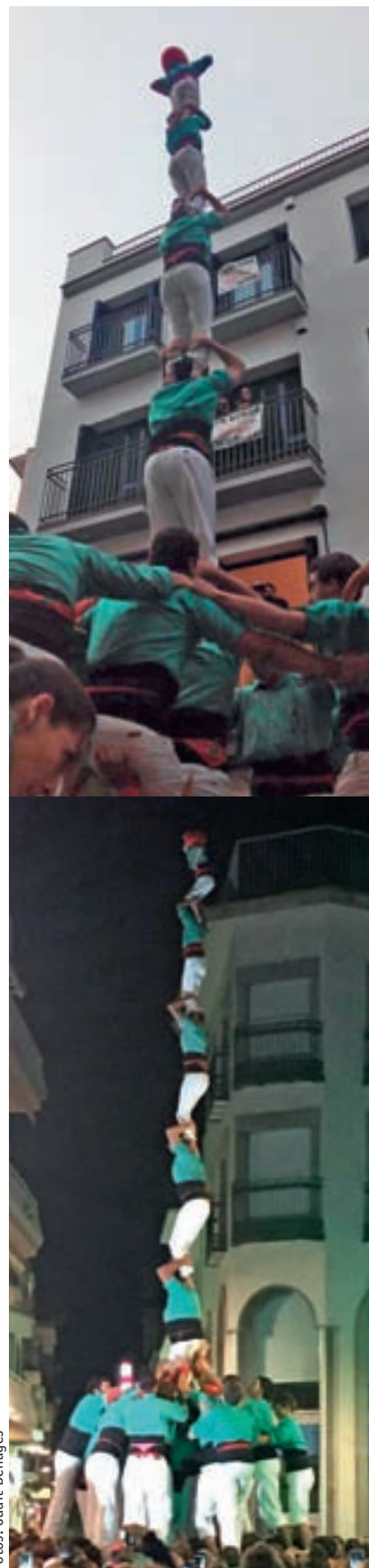
Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

24 d'octubre

Diada de la Colla Jove dels Castellers de Sitges, plaça del Cap de la Vila, Sitges

4d8fa, 3d9f, 4d9f, Pd7f i 4Pd4

Junt amb la Colla Jove dels Castellers de Sitges i els Castellers de la Vila de Gràcia



Fotos: Judit Benages



Foto: Felix Miró

La diada perfecta

Abraxas

«Únicament l'excés de força és la prova que es posseeix la força» (Nietzsche)

1 de novembre

Diada de Tots Sants, plaça de la Vila,
Vilafranca del Penedès

**Pd4, 3d9fa, Td8, 3d10fm, Pd8fm
i Pd4**

Junt amb els Xiquets de Tarragona,
els Castellers de Sants i els Capgrossos
de Mataró

I el dia de Tots Sants 2015 n'hi va haver molta i variada, ens vam demostrar i vam demostrar, a qui ho volgués entendre, que sí, que la perfecció existia, que fa anys que existeix i que existirà per molts anys mentre aquells homes i dones que llueixen amb orgull la camisa verda i l'actitud dels que saben que queda molt per fer, existeixin. Els castells tenen molts moments d'èpica, cops d'efecte, sorpreses, remuntades, castells inèdits, ressorgiments..., però el que no és tan habitual és que t'envaeixi una sensació, una sensació que és una barreja de calma, de saber-te l'elegit; aquella sensació que et fa actuar amb un somriure sabent d'avançada que sortiràs victoriós de qualsevol castell que se't posi al davant; que saps que avui és el dia i que tu ets l'elegit. Saps que el que avui faràs no és casualitat, que recordes que ho saps fer i tornes a gaudir dels castells com feia temps que no ho feies i, a més, aprofitaràs l'oportunitat per recordar a la història que ets aquí i que d'aquí no t'arrençarà ni Déu. I gravaràs la teva gesta amb foc en la història dels castells.

Com les grans novel·les, tot va començar amb un inici que tothom col·locarà on li plagui, però des de la perspectiva dels castells era el 3 de 9 amb l'agulla. Aquest castell marca de la casa, que ningú ha pogut descarregar i que uneix el que són les estructures clàssiques del tres i del pilar. I el resultat també va ser el clàssic que ens ha acompanyat les diverses temporades des de la seva creació: descarregat. No va ser el millor, però la seva contribució havia de ser molt més important: donar-nos la calma, treure aquests nervis traïdors que ens acompanyen en aquestes diades.

Foto: Martí Fradera - Noupunt.com



Tenim escrita una nova pàgina en el llibre que recull la història de les grans gestes d'aquells homes i dones que, vestits de verd, fan possible el que sembla impossible

Foto: Martí Fradera - Noupunt.com

Llavors arribem a la primera part del nus: la torre de vuit sense folre. Aquesta estructura que durant un any ens vam dedicar a desmitificar i que des de llavors ens havia fet pagar el greuge no deixant-se dominar de cap de les maneres.

L'enfilem. Certs nervis es van apoderant de nosaltres, els clàssics que surten quan saps que, tot i la feina feta, pot ser que no arribis a tocar-hi vores; tothom espera que el castell no ens torni a desmerèixer. Puja tranquil, el silenci de la plaça ajuda a crear les condicions, a deixar de banda tot el que no està entre el castell i tu. Sents els primers crits, cap cot i tensió, apretes, i llavors sents la carregada, com sempre i com mai, apretes el cap al de davant i comences a comptar. Dos, tres, cinc.... i llavors, l'esclat, primer de la plaça i després de tothom; crits d'ànim per aquests titans que acaben de dominar l'Estructura. I mentre la descarregues, t'ho deixes tot; poses totes les forces en els crits de joia; destapes tot el que portaves temps volent treure i ho fas a crits, com no podia ser d'altra forma. Ho celebres amb tothom cridant, abraçant-te, sentint-te part d'alguna cosa que ens transcendeix, que ens supera. Aprofites per fer la copa de cava clàssica a Cal Noi Noi, l'autèntic, celebrant el nostre retrobament amb les sensacions, mentre de fons sona «The Time is Now». Justícia poètica. Escures les copes i te'n vas amb un somriure d'orella a orella a vèncer una de les teves bèsties negres, però amb una sensació desconeguda. Saps que el descarregues sí o sí; res pot fallar. Avui no, avui és el moment.

Va pujant el 3 de 10 amb folre i manilles, pesadament. Vas recordant el que pesa aquest castell; vas recordant com n'és, de llarg, però com últimament sonen gralles i saps on ets i saps que tens marge i forces per descarregar-lo deu cops si és necessari. I el carregues. El castell es va enrariant però saps que avui no caurà, i aquesta sensació et dona la calma suficient per poder donar el que en altres condicions se't fa impossible.

I el descarregues, i tornes als rituals de la celebració dels que avui, per sort, no et deslliures. I t'ho mereixes; avui t'ho mereixes tot.

Llavors, com si es tractés d'un tràmit, encares el teu enèsim pilar de 8. Que lluny que queda el 1995, i aquella sensació de dificultat extrema veient la sobrietat i el domini dels nostres pilaners! És un d'aquests castells que, a força de dominar-lo de la manera com ho hem fet, deixes de gaudir com en els que l'han precedit en la jornada, però que és parada obligada en qualsevol diada que es vulgui considerar gran.

I amb aquest desenllaç tenim escrita una nova pàgina en el llibre que recull la història de les grans gestes d'aquells homes i dones que, vestits de verd, fan possible el que sembla impossible, converteixen els somnis en realitat i fan que per uns instants, a part del que passa a la plaça, res més existeixi.

Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

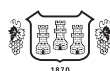




Benvingut a la terra del vi. Benvingut a Torres

Submergeix-te al món del vi al Torres Wine Center, passeja entre vinyes i descobreix el procés d'elaboració del vi entre moltes altres activitats a escollir.

TORRES



Finca el Maset, Pals del Penedès (Barcelona)

reserves@torres.es

Tel. 93 817 73 30 / 93 817 75 68

www.clubtorres.com

WINEinMODERATION.eu
Art de Vivre

El vi només es gaudeix amb moderació.



**INFORMÀTICA - OFIMÀTICA
MOBILIARI i MATERIAL D'OFICINA**

DEVELOP

Distribuidors Oficials i Servei Tècnic



hp Partner First
Business Partner



brother
Quality Center
Distribuidors Oficials



C/ SANT PERE, 148

TEL: 93.890.39.66

C/ MESTRE RECASENS, 3

TEL: 93.890.34.43

Vilafranca del Penedès

www.ofima.cat



EL LOTUS VERD

Els Castellers de Vilafranca a Xangai



En el nostre particular «Lotus verd», els expedicionaris vilafranquins vam emular les aventures d'en Tintin i el seu inseparable Milú a la llunyana i misteriosa ciutat de Xangai i hi vam deixar imatges inoblidables com la del 3d9f en plena festa catalana o la de la torre de8 amb els gratacels del districte financer de Pudong al fons.

Castells universitaris dignes d'estudi

4 de novembre

Biblioteca Qian Xuesen, Universitat Jiao Tong, Xangai
4d7a, 4d8, Td7, 3d7, Pd5 i 2Pd4
Junt amb els Xiquets de Hangzhou



Hangzhou, bressol dels castells xinesos

5 de novembre

Escola Greentown,
Hangzhou
4d7a, 4d8, 3d8, Td7 i
4Pd4

Seu de l'empresa Antex,
Deqing, Hangzhou
4d8, Td8f, 3d8, 4d7 i
Vd5

Junt amb els Xiquets de
Hangzhou



Fotos: Eloi Miralles

Germanor xinocatalana



(Castells) Entre gratacels

6 de novembre
Century Avenue Park,
Xangai

3d8

Bund, Xangai

Td8f i 2Pd5

Reel Rooftop, Xangai

4d7a





Xangai, plaça de nou



Trobareu més informació:
www.castellersdevilafranca.cat

7 de novembre

Barcelona Catalonia Culture Week, Yueda Mall, Xangai

4d8, Td8f, 3d8, Pd5 i 3Pd4

4d8, 3d9f, Td8f, Pd5 i 3Pd4



El país del mig del món

Biel Senabre



El Pau Esteve, un dels catalans que ens van comboiar durant l'estada de la colla a Xangai, em deia una nit tot sopant: «Dels primers dies que vaig passar aquí, en recordo un mapa que hi havia en una aula de la universitat, en el qual la Xina i el Pacífic ocupaven la part central, amb Europa a l'esquerra i Amèrica a la dreta». Resulta ben comprensible que se'n sorprengué: acostumats a veure el món amb «mirada occidental», el nostre mapamundi situa l'Atlàntic al mig i relega la gran taca xinesa a un costat. «Aquella imatge», continuava explicant el Pau, «m'advertia que havia anat a parar a un lloc que concep el planeta d'una manera radicalment diferent a la nostra» (el novembre de 2015, encara no feia un any que vivia a Xangai i tenia previst d'estar-s'hi una temporada per ampliar els seus estudis). I afegia: «Al capdavant, la traducció de la paraula 'Xina' al català seria 'el país del mig del món'». La descripció d'aquell curiós mapa (curiós per a nosaltres, no cal dir-ho) em va fer recordar que m'havia trobat la mateixa «curiositat» en la primera sortida de l'hotel que vam organitzar tot just arribats a Xangai. Per evitar de quedar-nos adormits als sofàs de la recepció per l'efecte del trastorn horari (encara van trigar unes hores a donar-nos les habitacions), uns quants «expedicionaris» vam treure el cap a la riba oest del Huangpu, des d'on es contempla una de les perspectives més conegudes del Xangai actual: el barri financer de Pudong, desplegat a l'altra vora del riu, símbol de la ciutat i del poder del nou capitalisme xinès. Allà, perdut entre els allargassats gratacels que sobresurten del conjunt, hi ha mig amagat un petit edifici coronat per un globus terraquí, i, vist del mirador principal estant, l'observador es fa una idea de com és la Terra prenent la Xina com a referència. La mateixa imatge que havia cridat l'atenció del Pau. En efecte, bo i acceptant la creixent

influència que cada cop més exerceixen entre si les diverses zones del planeta, la breu estada que vam fer a la Xina ens va ensenyar que aquest immens país de més de 1.300 milions d'habitants es mou seguint uns paràmetres, una tradició i, no cal dir-ho, uns interessos ben diferents als que tenim a «l'Occident». De tant en tant va bé de sacsejar el concepte que nosaltres mateixos ens hem format dels sistemes d'organització propis, dels nostres com-

nesos, hagin agafat els castells com una activitat que, convenientment adaptada a la seva antiga i sòlida tradició, els reporta un benefici (prou significativa d'aquesta barreja va ser la rebuda a la colla que van preparar a l'empresa tèxtil Antex, que acull els Xiquets de Hangzhou: dos autèntics dracs xinesos, un de groc i un de vermell, bellugats per dues persones cadascun, dansaven a manera de salutació, moguts al so d'un grup de grallers oriental que



portaments i les nostres creences, que acceptem com a consistents, absoluts i inqüestionables, per esdevenir conscients que igualment són fràgils, parcials i relatius, si es confronten a una altra realitat (fixeu-vos, si no, que el meu interlocutor també em va comentar que, en l'òptica xinesa, Europa apareix com una mena d'apèndix d'Àsia, excessivament lligada als Estats Units). Per això ens ha de satisfer especialment que, malgrat la concepció del món tan allunyada de la nostra que tenen els xi-

tocava... el «Toc d'entrada a la plaça!»). Alguna virtut deuen tenir els castells (que entronca amb l'element humà que els és essencial) quan els han adoptat en llocs tan apartats com Xile, on destaquen més els valors relacionats amb la cohesió social que aporten, o la Xina, on els enfoquen prioritàriament cap als guanys del treball en grup per arribar a un objectiu comú. Quan l'any 2012 vam anar a Nova York ens pensàvem que havíem fet castells al melic del món. Al viatge a la Xina hem comprovat que el món en té més d'un, de melic.



La Xina amb ulls de periodista casteller

Xavier Capdevila

Fa anys que m'interessa observar, analitzar i conèixer de prop el fenomen que jo anomeno «la globalització del fet casteller», és a dir, la presència dels castells més enllà del seu àmbit natural, més enllà de Catalunya, i la reacció que provoquen quan s'alcen a l'estranger, especialment en països llunyans.



Els castells a l'estranger

Així l'any 2008, jo era a Xile quan els Castellers de Vilafranca van viure la seva gran experiència amb els Castellers de Lo Prado i de Cerro Navia; l'any 2009, vaig acompanyar els Minyons de Terrassa en l'actuació que feren a Israel, representant Catalunya en un festival d'Akko (Sant Joan d'Acres); el 2012 vaig viatjar amb els Verds a Nova York en l'actuació internacional més mediàtica de tots els temps; el 2013 vaig ser a Mumbai i Tane, a l'Índia, amb els Castellers de Sants, que participaven en el Dahi Handi, amb el gobindes, i l'any 2015, he estat a Xangai i a Hangzhou, novament amb els de Vilafranca, convidats a la Setmana Cultural del Catalan Institute of China.

En alguns d'aquests viatges, hi ha hagut un encàrrec professional (un reportatge per a TV3 o un documental) i, de tots, n'he deixat constància amb cròniques en diversos mitjans, al meu bloc i a la revista «Castells». Però el meu principal objectiu ha estat viure i amarar-me de l'experiència que comporta la presència dels castells en uns escenaris insòlits, la resposta del públic d'aquestes ciutats i països, la dels organitzadors o amfitrions, i d'una manera especial el seguiment dels mitjans de comunicació davant d'unes actuacions inusuals, que van molt més enllà de l'exotisme i de l'espectacle. Dels mitjans de comunicació d'aquí, i sobretot dels mitjans de comunicació d'allà: xilens, israelians, nord-americans, indis o xinesos.

Vist des d'un sentiment més sociològic que periodístic, també ha estat molt interessant viure des de dins l'experiència que per a una colla suposa l'organització i el desenvolupament d'uns viatges com aquests, no només des del gaudi turístic o cultural, sinó sobretot des de la tasca divulgativa de l'activitat castellera i també la de portar a indrets reconcrets la representació de Catalunya i els seus valors més positius, a través de la dèria que més ens apassiona.

La colla més viatgera

No és estrany que la majoria d'aquests viatges els hagi fet amb els Castellers de Vilafranca, perquè els Verds són (sou) la colla més viatgera i la que ha obert més fronts internacionals en aquesta concepció dels castells com un fet genuïnament català però exportable arreu del món.

Més enllà de la història personal, de relació i d'amistat antiga amb molts vilafranquins, he de dir que sempre m'he sentit ben acollit en les tres experiències compartides amb els Castellers de Vilafranca. I ho dic, sense cap ànim adulador, per constatar que l'interès d'un periodista per aquesta internacionalització castellera, crec que és apreciada i reconeguda per una colla que té molt clara la importància dels mitjans per estendre i fer gran el món casteller, sense limitacions de fronteres i cultures. La Xina ha estat una experiència singular i formidable, diferent de totes les anteriors. I no només per la distància. Els Castellers de Vilafranca van ser convidats per representar la cultura catalana a Xangai, al costat d'exposicions sobre Dalí, Gaudí o Miró, mostres gastronòmiques i actuacions musicals. L'objectiu de la Barcelona-Catalonia Culture Week de Xangai era doble: mobilitzar la important colònia d'emprenedors i estudiants catalans que hi ha a la ciutat i promocionar Catalunya entre els inversors i empresaris xinesos. La presència dels vilafranquins constata també una doble realitat: la importància creixent dels castells com a mostra polièdrica de la cultura i els valors de Catalunya i la capacitat estratègica i organitzativa dels Castellers de Vilafranca per ser la colla elegida per representar-los.

Foto: Eloi Miralles

Els Xiquets de Hangzhou

Aquest era el motiu formal, però anar a la Xina també tenia l'oportunitat de conèixer els Xiquets de Hangzhou, la colla castellera de la fàbrica Antex de Deqing, una formació apadrinada per la Colla Vella dels Xiquets de Valls l'any 2010, que s'ha convertit en la realitat més consolidada de tots els intents de colles sorgits a l'estranger. La Colla Vella havia visitat la Xina amb motiu de l'Expo Universal de Xangai l'any 10 i aquesta «plaça» era el gran bastió internacional que no havien inaugurat els vilafranquins.

Potser per això, la visita als castellers xinesos va ser complicada de gestionar i es van aixecar alguns recels, fins que la intervenció de David Yuan, l'home d'Antex a Catalunya, va aplanar el camí. Yuan és un dels homes de confiança de Quin Anhua, un potent empresari xinès enamorat dels castells catalans, que veu en ells una manera de «fomentar l'harmonia» entre els seus treballadors. Segons Anhua, la relació amb la Colla Vella és prioritària i se'n mostra molt agraït, però considera bo obrir contactes amb altres colles «i més si són els de Vilafranca, la colla número u del món». L'empresari és partidari que altres colles visitin la Xina, però la seva gran il·lusió és portar els Xiquets de Hangzhou al Concurs de Tarragona: «si no és aquest any, serà un altre, però ho aconseguirem». Deqing és a 40 km de Hangzhou, una ciutat de 7 milions d'habitants, a uns 300 km de Xangai, la capital econòmica de la Xina, on viuen uns 24 milions de persones. A la factoria Antex de Deqing confeccionen roba interior per a diverses marques europees, com Intimissimi, Calzedonia, Tezenis o El Corte Inglés. Hi treballen unes 1.500 persones, de les quals unes 200 formen la colla dels Xiquets de Hangzhou. La majoria dels treballadors viuen a la mateixa fàbrica, com en les antigues colònies tèxtils de l'Alt Llobregat. Alguns detalls luxosos en els espais comuns de la colònia donen fe de la prosperitat que viu la fàbrica, que és el marc laboral, social i cultural per als seus treballadors. Fora de la feina, fan activitats diverses, com esports, dansa, cant o arts marcials, en les quals l'empresari Quin Anhua actua d'animador principal.

Els castells són, de totes, l'activitat extralaboral preferida de l'empresari i les proves s'evidencien en la mateixa colònia: un monument que reproduïx un 3 de 8 de mida natural presideix una porta de la fàbrica i el nou local d'assaig, construït sobre una antiga pista de bàsquet, que té unes dimensions i uns acabats que no té cap colla castellera catalana. També confessa que els Xiquets són els seus

treballadors privilegiats; és per això que una actuació es comptabilitza dins la jornada laboral, i no s'escatimen diners per patrocinar viatges de membres de la Colla Vella per assessorar els assajos, o per portar la colla a Catalunya com ja va fer al 2012. L'obsessió de l'empresari xinès pels castells ha quedat recollida en el documental «The Peach Blossom Garden» («El jardí de les flors de presseguer») rodat per la productora catalana La Lupa, a partir de la iniciativa dels joves realitzadors Oriol Martínez i Enric Ribes. El documental es projectarà a TV3 a la tardor d'aquest any i la preestrena -en anglès- va fer-se amb motiu de la Setmana Catalana de Xangai, coincidint amb la presència dels vilafranquins.

3 de 9 descarregat

Amb aquest viatge a la Xina, els Castellers de Vilafranca coronaven una nova temporada excepcional, rematada amb la millor actuació de la història just el dia de Tots Sants, la vigília d'agafar l'avió. El viatge podia haver estat molt diferent si el tancament de temporada no hagués estat tan rodó, però la confiança que ho seria va estar premiada amb l'èxit. A més, posaven «una pica» en el territori internacional descobert per la Vella, amb l'ànim manifest de compartir no pas de substituir.

I en aquest sentit, els vilafranquins portaven també un repte casteller: aixecar un 3 de 9 a la Xina, com el que la Vella ha descarregat en els dos viatges que hi ha fet (l'últim el mes de juny del 2015). El repte va provocar que algun membre essencial del tronc viatgés expressament, al marge de la colla, només amb aquesta finalitat. Però dos-cents castellers són massa justos per encarar un castell amb folre i el dia triat per fer-lo -en l'acte central de la Setmana Catalana- no hi podien ser els Xiquets de Hangzhou, que sí que van fer pinya en els dos 3 de 9 de la Vella. Per a més inri, al lloc de l'actuació, l'organització va posar unes tanques de seguretat per evitar la proximitat del públic... Per un moment, el 3 de 9 semblava descartat. Però es va trobar la solució i aquí l'orgull verd va demostrar una vegada més la seva eficàcia: la majoria de membres del Catalan Institute of China, acompanyants, estudiants espanyols i altres occidentals que eren a l'acte van ser reclutats i se'ls va conduir a l'interior de les tanques de seguretat; així la pinya podia ser més àmplia i l'intent de 3 de 9 tindria més garanties. I així va ser: 3 de 9 amb folre carregat i descarregat. No era el primer de la Xina, però sí el primer de Xangai; els dos de la



4 de set 7 germanor amb els Xiquets de Hangzhou, a l'actuació a la seu de l'empresa Antex a Deqing. Foto: Eloi Miralles

Vella s'havien fet a Hangzhou. Cloenda rodona per a una nova epopeia internacional que amplia l'àlbum dels Castellers de Vilafranca i amplia també la globalització dels castells en el sentit més positiu.

La Coordinadora de Colles Castelleres plantejarà en la seva propera assemblea com protegir i impulsar les colles que sorgeixen a l'estranger. El cas dels Xiquets de Hangzhou té unes singularitats molt especials que obliguen a la reflexió i al debat serè, sense apriorismes ni tampoc patrimonialismes. Com més plural sigui la presència internacional dels castells, més elements tindrem tots per coordinar-la, conduir-la i assimilar-la.

Les portes que s'obren al món afecten tot el «món» casteller. Ja no hi ha fronteres i les colles que les obren, com els Castellers de Vilafranca, no només les obren representant Catalunya, també ho fan representant els castells i totes les colles.

JA TÉ A PUNT EL SEU CELLER? VISITI LA NOSTRA BOTIGA ...

Desde 1975 al servei de la viticultura en:

- Instal·lacions i accessoris per al celler
- Recepció de verema
- Despalilladores - Estrujadores
- Bombes helicoidals
- Bombes peristàltiques
- Bombes de rodet flexible
- Bombes centrífugues
- Cintes transportadores
- Dipòsits en acer inoxidable
- Caldereria en acer inoxidable
- Premses neumàtiques
- Premses verticals
- Reparació de tot tipus de maquinària



DISTRIBUIDOR AUTORITZAT DE PREMSES

WILLMES



MAGUSA
maquinaria vinícola



Rm. Ind. Domenys II, C/ Enologia 3-4,
08720 Vilafranca del Penedès, (Barcelona).
Tel: (+34) 93 892 26 98
Fax: (+34) 93 892 29 12

www.magusa.es

VINGUI A VEURE'NS I RECULLI EL NOSTRE CATÀLEG



GRUP JOUNOU

VEHICLES D'OCASIÓ



Directe als vehicles d'Ocasíó



JOUNOU, SA

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
93 890 03 03

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 22 64

EL VENDRELL
977 66 77 60



JOUNÓVIL, SA

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
93 890 45 83

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 54 14



PENEDESCAR, SA

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
93 817 34 84

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 34 04

EL VENDRELL
977 66 77 60



HONDA

STYL AUTO, SA

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
93 817 01 03

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 22 46



JOUNOU, SA

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
93 890 03 03

SANT PERE DE RIBES/VILANOVA
93 814 22 64

EL VENDRELL
977 66 77 60

www.jounou.com





L'excel·lència és o hauria de ser el màxim objectiu de qualsevol persona o entitat. Fer el màxim de coses possibles i fer-les bé o perfectes assumint, però, que la perfecció és gairebé impossible. Els Castellers de Vilafranca durant les darreres temporades l'han aconseguit. Segur que hi ha coses millorables i que algun dels components de la colla hauria canviat alguna cosa o l'hauria fet diferent. Però els resultats són tan evidents que qüestionar-los és absurd. Els Castellers de Vilafranca m'obliguen inevitablement a comparar-los amb el FC Barcelona. El de Guardiola. El dels sis títols. Aquell és el Barça de l'excel·lència. Un Barça immillorable, tot i que segur que algun aficionat hauria fet alguna cosa diferent per arribar al mateix objectiu. D'alguna manera verds i blau-granes viuen una història paral·lela d'èxits. Però l'etapa de Guardiola va acabar i, quan semblava que es perdria la màgia i els resultats, els continuadors l'han mantingut. Segurament no han tingut l'excel·lència, però han aconseguit mantenir l'equip al top mundial del futbol i això no és gens fàcil.

No és gens fàcil gestionar l'èxit per mantenir-lo. No és gens fàcil seguir motivant la gent quan ho has guanyat tot. No és gens fàcil aconseguir que el del costat et vegi com un exemple i no amb certa enveja. No és gens fàcil veure com el rival en algun moment et supera i mantenir la mateixa filosofia i l'essència del que estaves fent, perquè saps que tard o d'hora els resultats continuaran arribant. Això ho ha fet l'equip de futbol i això ho està fent la colla castellerà.

És admirable el caràcter i l'orgull, perquè no sé si hi ha gaires col·lectius que ho puguin mantenir això. Els Castellers de Vilafranca, és evident, són un exemple per la seva manera de fer i actuar. Compte! Tothom pot discrepar i a alguns els agradarà la manera de fer o actuar d'uns altres, però estar sempre allí és digne d'elogi. La darrera temporada n'ha estat un exemple amb actuacions en què les coses podien haver sortit millor, però rubricada amb un Tots Sants inoblidable.

La feina per al nou equip ara és mantenir tot això. No és gens fàcil. Però no sé per què aquest aire nou i fresc amb persones que són un referent al món casteller més enllà de Vilafranca farà que l'excel·lència continuï sent un objectiu abastable.

Foto: Martí Fradera - Noupunt.com

L'excel·lència no és gens fàcil

Carles Cortés

Resum de la temporada 2015

Castell	2015 CdV	Màxim històric x any CdV	Màxim històric x any totes les colles
Td8f	12d	19d (1998)	21d (CVXV 2010)
Pd7f	7d	16d (2007)	16d (CdV 2007)
7d8	4d	4d (2015)	8d (CVdG 2015)
5d8		12d+1c (1997)	17d (MdT 1998 i CJXT 2015)
4d8a	11d	16d (2005 i 2008)	16d (2005 i 2008)
3d8a	2d	7d (2010)	7d (CdV 2010)
5d8a		1d (2009 i 2010)	1d (CdV 2009 i 2010)
4d9f	12d	15d (2012)	15d (CdV 2012)
3d9f	21d	21d (2015)	21d (CdV 2015 i CJXT 2014)
9d8 (1en.)		5d+1c (2014)	5d+1c (2014)
3d8xs			2d+3c (CVXV 2001)
Td9fm	10d	10d (2015)	10d (CdV 2015)
Pd8fm	10d	10d (2015)	10d (CdV 2015)
7d9f		1d (2012)	1d (CdV 2012)
5d9f		3d (2006)	7d (CJXT 2014)
4d9fa		3d (2000,2006,2010,2014)	6d+1c CVXV 2015
3d9fa	6d	6d (2015)	6d (CdV 2015)
4d9		2d (2012 i 2013)	3d CVXV 2015
Td8	1d+2c	2d (2011 i 2012)	2d (CdV 2011 i 2012)
3d10fm	1d+2c	2d (2013)	4d MdT 2015
4d10fm			1d MdT 2015
Td9f		1c (2005,2011 i 2012)	1c (CdV 2005, 2011 i 2012)
TOTAL	97d+4c		

De color verd, els millors registres aconseguits o igualats durant el 2015. Dades fins al 23 de novembre de 2015

Font: Juli Selma



Foto: Sergi Ros

Fites més destacades dels Castellers de Vilafranca el 2015

1) Millor actuació de la història dels castells: 3d9fa, Td8, 3d10fm, Pd8fm. Tots Sants 01/11/15.

Primer cop que es descarreguen en la mateixa actuació 3d10fm i Td8.

2) Tres actuacions del 2015 entre les deu millors de tota la història.

3) Vuit 3 de 10 en les darreres temporades: 3d+5c. En aquests tres anys sempre que l'hem provat, com a mínim l'hem carregat.

4) Rècord de castells de gamma extra en una mateixa temporada = 32 (28d+ 4d). Fins ara eren 21 (2011 i 2014).

5) Una fita que és un reconeixement a l'altíssim compromís de la gent de la colla setmana rere setmana:

Rècord igualat d'actuacions amb com a mínim, un castell de gamma extra = 12 (2014 i 2015).

Rècord d'actuacions amb, com a mínim, un castell de 9 = 25. (El rècord anterior era de 23).

Altres

Rècord de castells de 9 i GE en una sola temporada: 65 (61d+4c). L'any passat en vam fer 59 (51d+8c).

Rècord de 3d9fa descarregats en una temporada = 6d.

Rècord de Td9fm descarregades en una temporada = 10d. Fins ara eren 7, al 2007.

Rècord de Pd8fm descarregats en una temporada = 10d. Fins ara eren 5d+1c.

Rècord de 3d9f descarregats en una temporada = 21d. Igualement la marca de l'any 2014 de la CJXT.

Tanquem aquests últims quatre anys (amb el Pere Almirall com a cap de colla) com la segona colla de GE que ha caigut menys i amb la dada pràcticament irreplicable de l'any 2013 quan només vam caure un cop i d'un castell inèdit: del 4d10fm.

Caigudes colles GE en els darrers 4 anys: 1. Sants (21 caigudes); 2. CdV (23); 3. Joves (30); 4. Xiquets Tarragona (33); 5. Minyons (34); 6. Capgrossos (34), 7. CJXT (41) i 8. Colla Vella (52).

Autocars del **Penedès** amb els **Castellers**



AMB FORÇA, EMPENTA I AMUNT AMUNT!!!

Autocars del Penedès és una companyia familiar dedicada al transport de viatgers per carretera des del 1929, quatre generacions i el millor servei amb total confiança i seguretat.

**SEMPRE RECOLZANT
LES TRADICIONS I FESTES
CULTURALS.**

**T'agrada el bus
Casteller?
vols gaudir-ne d'ell?**

**Ara pots sentir-te com un
Casteller de Vilafranca tu, la teva
colla, grup o associació viatjant
en el bus Casteller.**

**Traslats, excursions, viatges i
qualsevol servei relacionat amb
l'autocar.**

Informació: 977 660 821

www.autocarsdelpenedes.com





El 30 d'agost de 2013 vam descarregar per primer vegada el tres de deu amb folre i monilles. Foto: Laura Mata

Quatre anys mantenint la colla al primer nivell

Àngel Grau

Capitanejada pel Pere Almirall, aquests darrers quatre anys la colla ha continuat estant al capdavant del món casteller, no tan sols ha mantingut un altíssim nivell, sinó que ha aconseguit nous registres i ha descarregat grans castells que han fet història.



Per començar, us he de dir que és difícil fer un resum del que hem viscut a la Tècnica aquests quatre anys amb el Pere al capdavant. És difícil perquè hem passat moltes hores planificant i gestionant el dia a dia de la colla per seguir mantenint-la allà on li pertoca; i és que us puc ben assegurar que no és gens fàcil mantenir tot allò que entre tots hem aconseguit. Cada inici de temporada és diferent. Com diu el Pere -que d'això en sap un munt- hem de veure com arriba la canalla, quines baixes tenim... i, a partir d'aquí, començar a treballar de nou i intentar arribar en plena forma al punt àlgid de l'any, marcant uns objectius prou ambiciosos per fer -perdoneu l'expressió- trempar la colla i, al mateix temps, doblegar els rivals a totes les places, perquè aquesta competitivitat de què fem bandera és la que ens ha dut, per exemple aquesta darrera temporada, a descarregar deu torres de 9 i deu pilars de 8.

El tàndem format pel Pere i el Manel ha funcionat d'allò més bé, tant pel que fa a la gestió dels castellers com als castells en si. Des del punt de vista dels castells, ningú pot posar en dubte que són dos grans mestres i que, treballant al seu

costat, se n'aprèn molt. Us puc assegurar que totes les decisions de l'equip tècnic s'han pres pensant en el bé de la colla. Probablement n'hi ha algunes que no han estat compartides o ben rebudes per part d'algun casteller o castellera, però, si una cosa creiem tots els components de l'equip, del primer a l'últim, és que la colla és el més important, per sobre de les persones. Quant als objectius aconseguits en aquests quatre anys destacaria, entre d'altres, els dos concursos, especialment l'últim, el del 2014; tot l'any 2013, en què només vam patir una única caiguda, i, sobretot, el treball per descarregar el 3 de 10 que hem fet tota la colla. Pel que fa a aquest castell, crec que es va encertar oblidant-lo el primer any per fixar-nos altres objectius. En els anys següents, han resultat punts clau per descarregar-lo les reunions amb el folre i les manilles i l'assaig que s'ha fet després de la diada de Cal Figarot, que ens ha permès avançar molta feina i ens ha dut a descarregar-lo tres vegades -i, si no hagués estat per petits accidents, segur que n'hauríem descarregat uns quants més-. També s'ha de donar importància al fet de descarregar el 4 de 9, la torre de 8 i el 7 de 9 (com diu el Gatsby, aquest és



Concurs 2014. Foto: Toni Solé

un castell de què no es parla gaire i potser ningú el descarregarà mai més) i tots els altres grans castells que junts hem estat capaços de fer.

Ara tornem al lloc on ens sentim més còmodes: sumant i ajudant allà on calgui. I és que, per damunt de tot, continuem sent castellers que ens estिमem la colla i li serem fidels.

El Pere de Sant Quintí arengant la colla després de la Diada de Tots Sants de 2015. Foto: Sergi Ros





El 3 és cosa de tres

Jordi Andreu

*Membre dels Xiquets de Tarragona
i analista casteller*

I quan el bon amic Josep em pregunta si puc fer un article sobre el 3 de 10 amb folre i manilles... i jo que de seguida li dic que sí sense pensar-ho gaire... i quan acabem de parlar penso: «i què coi els puc explicar jo del 3 de 10, a aquesta gent que ja n'ha fet uns quants?».

Després d'uns dies segueixo rumiant però sense gaire bon resultat i, com que els terminis per entregar l'article pressionen, em poso una mica més egocèntric i us explico què em transmeten els 3 de 10 amb folre i manilles molt personalment.

3 de 10 amb folre i manilles descarregat a la Diada de Tots Sants del 2015. Foto: Felix Miró



Foto: Sergi Ros



Convicció

Evidentment enguany hi ha el gran muntatge amb la comparativa dels tres 3 de 10 amb folre i manilles que es van veure per Sant «Felis» del 2015, amb resultats ben diferents. Una de les principals diferències, i ja molt explicada, és la rapidesa amb què els Minyons munten el seu peu. Com que suposo que la majoria de lectors sereu dels Verds i sou molt estudiosos i tècnics de la qüestió (com a mi tant m'agrada) ja us deueu haver adonat ben bé en quins moments del procés guanyen temps. Més enllà d'això, penso que realment el guanyen amb la mentalitat amb què afronten el castell; amb això el guanyen. En el cas dels verds i d'altres, no sé si per necessitat real o per una mena de litúrgia que tampoc sé si és gaire efectiva o no, en alguns punts del muntatge del castell, aquest necessita l'aprovació d'algun pis o d'alguns castellers en concret per seguir muntant-se. Aquesta situació, els Minyons la passen absolutament per alt i això fa que el castell no s'aturi ni un sol segon en el seu procés de muntatge. No vull dir pas que vosaltres, els de Vilafranca (o fins i tot la Vella), no la tingueu, aquesta convicció, sinó que ells la juguen, la gestionen d'una altra manera, confiant molt més en la feina dels altres companys. És a dir, si tothom prèviament ha fet bé el que s'ha previst a l'assaig, el castell estarà bé, no caldrà anar-ho mirant a cada pis, i cap amunt sense parar, perquè aquest castell es pot guanyar per una qüestió de segons de resistència.

En el cas dels Minyons, el seu 3 de 10 amb folre i manilles m'inspira tranquil·litat, confiança i una gran ambició sense cap mena de complexos. El castell és més petit o, millor dit, menys gran visualment, segurament perquè els seus castellers tenen menys talla, tant d'alçada com de pes, que les altres colles. Amb això no em refereixo sols al tronc, sinó sobretot també a les posicions del folre i manilles. També és cert que, exceptuant el 3 de 10 del 30 d'agost, tenen molt poca pressió ambiental. No es pot comparar el parc de la Nova Atenes o Girona, amb la plaça de la Font de Tarragona, on tant els Castellers de Vilafranca com la Vella van fer l'aleta al 10 en qüestió de pressió ambiental.

Emoció

El castell gran de la Vella em traspua emoció, nervi, rauxa, però alhora la sensació que pateix molt pertot arreu. Ja sé que de sempre és la seva manera de fer els castells, però, tot i que han millorat molt en aquest aspecte, la sensació que aquella piràmide humana és a punt de trencar-se és gairebé constant. Això sí, també és cert que aquesta emoció i aquest patiment constitueixen uns dels seus trets diferencials, i no sols de la Vella, sinó dels castells en general a la nostra zona. Em «posa» molt més veure el 3 de 10 carregat per la Vella a Tarragona o a Valls, que no pas el mateix castell descarregat a Girona, on, tot i admirar la bellesa de l'execució del castells dels Minyons, la fredor de l'ambient és notable.

«Dels Castellers de Vilafranca, quan veig el vostre gran castell em transmet la confiança dels que se saben els millors»

Confiança

Dels Castellers de Vilafranca, quan veig el vostre gran castell em transmet la confiança dels que se saben els millors (alerta que ara ja no esteu sols, eh...); també dels que se saben molt observats i envejats per la posició dominant que tenen a l'època actual, i qui sap si per això bastant més pressionats. Tècnicament, però, també hi veig un excés de zel en algunes qüestions, que no dic que no siguin importants, però que tampoc sé si, mentre es fa el castell, tenen marge de correcció o de maniobra. Un exemple el trobo en l'intent desmuntat del 30 d'agost. Sense saber les interioritats del nucli, aparentment no es veia el castell gaire tocat. A més, en castells tan grans, res t'assegura que en un nou intent la cosa millori, com va ser el cas. Ara bé, el vostre castell, des que el va descarregar el 2013, em fa la sensació de seguretat i de domini. Sempre penso que el teniu per descarregar (tret del passat Sant Fèlix). Recordo bé el dos últims a Tarragona, el del concurs 2014 i el del primer diumenge del 2015, que eren d'una execució tècnica sensacional (sobretot el del concurs). Aquesta manera de resoldre'l crec que és el que us dona el valor i la confiança per ser capaços de portar-lo a Tarragona al setembre, fora de les vostres dates assenyalades per a l'ocasió.

Ara bé, en un dels que més he xalat és amb el que va fer per Tots Sants del 2015. La pressió que teníeu per continuar demostrant que seguíeu sent els millors i la possibilitat de descarregar la millor diada mai vista, van fer que el 3 de 10 amb folre i manilles em transmetés aquella emoció que altres cops no he sentit, en què us veia «solament» com unes autèntiques màquines devoradores de castells sense escrúpols i coneixedors de la vostra superioritat. La comunió que es va generar en descarregar aquell 3 de 10 va ser de les especials, la de les grans ocasions en què un castell representa molt més que el valor propi i individual que té un castell descarregat. Com a pur afeccionat, sempre amb aquell punt d'escepticisme davant els èxits dels altres (no de rivalitat, lògicament, però si d'enveja més o menys sana), aquell 3 de 10 amb folre i manilles em va fer aixecar els braços enlaire aplaudint-lo (com molts companys dels Xiquets) perquè significava, entre d'altres coses, haver estat espectador privilegiat d'una gesta i d'una època.

Una última observació visual, estètica, artística: la meua parella, com a gran afeccionada a l'art que és, em va definir, el gloriós novembre del 1998 el 3 de 10 de la següent manera. El dels Minyons, d'estil gòtic, i el dels Castellers de Vilafranca, d'estil romànic. Qui sap si algun entès podria qualificar el de la Vella d'estil barroc... Sigui com sigui, moltes gràcies per l'espectacle ofert.



Foto: Mireia Gil

«La comunió que es va generar en descarregar aquell 3 de 10 (el de Tots Sants 2015) va ser de les especials, la de les grans ocasions en què un castell representa molt més que el valor propi i individual que té un castell descarregat»



ESPORTS
PRIETO

Carretera · Muntanya
Recanvis · Accessoris
Taller de reparació

Mai pedalaràs sol!

**DESCOMPT
ESPECIAL**

PER ALS SOCIS DELS
CASTELLERS DE
VILAFRANCA

Rambla Castells, 86 · Tel. 93 893 59 03 · 08800 Vilanova i la Geltrú
esportsprieto@gmail.com · www.esportsprieto.es



Construccions F. **Munné** S.A.
LAVERN - Subirats (Alt Penedès)

Av. Zona Esportiva, 1-3
08739 Lavern (Subirats)

Tel. 93 899 41 25

Munné



Foto: Raquel Tarrés/CdV

«M'encanta sentir la pressió
de les altres colles»

Josep Maria Mateu

Miquel Gallart 

Castellers històrics

En Josep Maria Mateu i Ollé, Mateuet, té 72 anys, és nascut i resident al Molí d'En Rovira (Vilafranca), té dos fills i tres néts. En Josep Maria és un dels castellers més veterans de la colla. A part de la seva faceta castellera, és ben conegut per la seva relació amb l'esport vilafranquí i penedesenc.

«Per mi els castells primer de tot són cultura catalana tradicional, si bé és cert que tenen un component d'esport»

Explica'ns per sobre la teva vida.

«Vaig néixer al monestir del Molí d'en Rovira. Els primers anys d'estudi els vaig passar al col·legi Sant Josep (Santa Anna) fins que ja no podia seguir perquè a partir de certa edat només admetien nenes. Vaig continuar en una petita escola anomenada Ave Maria, davant de l'actual Estal·lella i Graells, i finalment vaig acabar a l'Acadèmia Almi. Vaig estudiar fins als 14 anys i llavors vaig entrar d'aprenent a l'estació enològica. El món del vi sempre m'ha interessat bastant. Vaig estar-m'hi d'aprenent fins que em van cridar per anar a la mili. Després, al tornar, les coses van començar a empitjorar, el sector estava bastant deprimat i m'havia de buscar la vida. Gràcies als meus contactes del bàsquet se'm va brindar l'oportunitat de fer de professor d'educació física a l'Escola Montagut».

Explica'ns això del bàsquet. On vas jugar?

«Vaig jugar bàsicament al Casal, excepte durant la mili, que em va fitxar un equip de València. Va ser una gran experiència. Després, com a entrenador, he entrenat el Basquetbol, el Sant Sadurní, el Vendrell, els Monjos, l'Arboç, l'escola de bàsquet del Casal i fins i tot el Xamba, fins fa un parell d'anys».

I t'hi vas estar gaires anys, de professor de gimnàstica?

«Al cap d'un temps de ser-hi vam saber que, per poder exercir de professor d'educació física, començarien a demanar gent amb titulació i, com que jo no en tenia, vaig haver de canviar. Em va sortir l'oportunitat d'entrar com a tècnic d'esports de l'Ajuntament de Vilafranca, i me n'hi vaig. Vaig estar-hi treballant fins que em vaig jubilar, tot i que els darrers quatre anys em vaig dedicar a temes de manteniment d'edificis».

I quin tipus de feina fa un tècnic d'esports?

«Quan vaig entrar a l'Ajuntament a penes hi havia instal·lacions esportives. Vam tenir una feina: cobrir la pista d'hoquei, posar el globus a la piscina, el nou camp de futbol, la pista d'atletisme, el pavelló firal, el pavelló de la gamba... També vam haver d'arranjat tots els carrers fins a la zona esportiva; abans s'hi arribava per camins, a allà baix. I també vam posar en solfa la zona de pràctiques! Abans es feien les pràctiques

de conduir a la plaça de Sant Julià. Una altra de les tasques que vam dur a terme va ser impulsar competicions esportives, com el Jespe, la mitja marató de l'Espirall...».

Passem ara al tema dels castells. Des de quan ets casteller?

«Vaig entrar a la colla el 1961, quan tenia 18 anys. Els primers anys vaig combinar els castells amb els Falcons, on vaig estar dos anys».

Qui et va «enredar» per entrar a la colla?

«El Carles Domènech, que just aquella temporada era cap de colla. A casa, no m'hi deixaven anar; això de ser casteller no estava gaire ben vist».

On assajàveu en aquella època?

«Al corraló del Coro, que és aquell carreró interior que hi ha al costat de la Cava. Poc després algú va instal·lar uns focus davant del Coro i ens vam moure allà. També assajàvem a la capella de Sant Joan, a la capella del Dolors i davant de l'Ajuntament».

Quanta gent éreu en aquells temps?

«Vint o vint-i-cinc, tot just per assajar castells de set. Fèiem poques actuacions i per la Festa Major actuàvem només el 29 i el 31. Això sí, en aquella època cobràvem!: 100 pessetes per actuació, i per la Festa Major ens donaven 400 pessetes! Hi havia parets de canalla que fins i tot demanaven més calés per deixar els seus fills actuar».

Vas pujar de seguida?

«Els primers dos o tres anys vaig fer de crossa. Després ja vaig començar a pujar».

I en quines posicions?

«En castells de set anava de terços i, quan vam començar a fer castells de vuit, vaig anar de quarts. Vaig pujar al primer 4 de 8 i al primer 3 de 8, a quarts, i a la primera torre de 8, també a quarts. La torre de 7 a terços la vaig fer més tard».

Quèieu molt? Vas tenir alguna lesió?

«Quèiem moltíssim. La pitjor lesió va ser en una caiguda de torre de 8: em vaig trencar quatre costelles del darrere i vaig estar hospitalitzat dues setmanes. A part d'això, de fissures i esquincos, en vaig tenir uns quants».



El Josep Maria Mateu ha participat en una extensa gamma de castells, aquí parant a segons un pilar de 5 a la Rambla de Sant Francesc.



Entre molts castells històrics, el Mateu va anar a quarts de la primera torre de 8 en Jove de la colla.



«De tots els castells que vaig fer per primer cop, el que em va impressionar més va ser el 5 de 8. Llavors aquell castell era una cosa molt gran»

Has participat en alguns castells històrics de la colla. De quin en guardes més bon record?

«A part dels primers castells de 8 bàsics, vaig anar a terços del primer 5 de 8, del 1985, i a quarts dels primers castells de 9 carregats, el 3 i el 4, tots dos el 1987. També vaig anar a quints a les primeres proves de torre de 9. De tots els castells que vaig fer per primer cop, però, el que em va impressionar més va ser el 5 de 8. Llavors aquell castell era una cosa molt gran. A banda dels castells històrics, però, guardo un record molt especial dels dos 4 de 8 que vam fer a Xile. Vaig pujar a terços als 65 anys!».

Com a casteller, com et defines? Quina creus que és la teva millor qualitat?

«L'agilitat derivada del món de l'esport em va ajudar a l'hora de fer castells; em sentia molt àgil. També em podria definir com un entusiasta dels castells, sempre m'ha motivat fer-ne. Quan pujava d'alguna manera em sentia important».

Ja hem vist que professionalment sempre has estat vinculat a l'esport. Ja saps que hi ha un debat sobre els castells, si són cultura o esport. Per tu, què són els castells?

«Per mi els castells primer de tot són cultura

catalana tradicional, si bé és cert que tenen un component d'esport ja que, per poder fer-los, has d'estar ben preparat físicament. La preparació física és fonamental en els castells actuals».

Una altre tòpic són els valors que sempre s'han atribuït als castells: força, equilibri, valor i seny. Com els ordenaries per ordre d'importància?

«Per mi la força, entesa com a una bona preparació física va primer; després el valor, per fer castells s'ha de ser decidit; a continuació posaria l'equilibri, i per últim el seny..., que també és important perquè has de saber conèixer els teus límits».

Ja fa un temps que es va iniciar el que alguns anomenen la segona època d'or dels castells. Alguns visionaris van pronosticar un declivi ja fa temps però actualment la sensació és que no hem tocat sostre. Com t'ho expliques? Creus que es podrà mantenir el nivell actual?

«El nivell actual es podrà mantenir bé, però, per fer-ho, entre tots hem de vetllar per mantenir la motivació, sobretot entre la gent jove. Això és el que més em preocupa. Si aconseguim mantenir aquesta motivació, el nivell no decaurà».

«Al Concurs, no hi podem anar només amb tres castells grans esperant que els altres fallin»

Com t'imagines el futur? Creus que les quatre colles de sempre (o n'hem de dir cinc?) seguiran manant, o s'hi aniran afegint més colles a l'elit actual?

«Jo crec que s'hi afegirà alguna colla més. Les ganes que hi ha farà que alguna colla pugi un graó més».

La temporada passada no va ser tan plàcida com de costum per a la colla. Els Minyons i la Vella han pressionat de valent fins al punt que s'estava qüestionant la nostra supremacia. Com ho valoreu?

«Ho valoro molt positivament. La pressió que ens van posar va fer que a final de temporada féssim el que vam fer. M'encanta tenir-los darrere a tocar o gairebé al costat perquè això ens motiva molt».

Al final de la temporada passada hi va haver un debat sobre quina havia estat la millor actuació de la temporada: la nostra de Tots Sants, la de la Vella per Santa Úrsula o la dels Minyons per la seva diada. Per tu quina és la millor?

«Tenint en compte la puntuació, que és la manera per valorar els castells, la millor actuació és la nostra».

Si poguessis triar, quina actuació escolliries: tres pepinos en una diada com la Vella o dos castells de 10 descarregats, com els Minyons?

«L'actuació dels Minyons sens dubte».

I tornant als Minyons, què creus que tenen per fer els castells de 10 amb aquesta aparent facilitat?

«D'entrada, els Minyons no tenen el concepte dels castells com poden tenir les colles

tradicionals; ells entenen els castells d'una altra manera. Van ser els primers a carregar la torre de 9 amb folre i manilles; de seguida hi van creure. Els castells amb manilles els estudien bé i hi troben millores».

Quin és el castell que més il·lusió et faria veure i encara no tenim?

«El 4 de 10 amb folre i manilles, però també me'n faria poder descarregar la torre de 9 amb folre (sense manilles)».

Segons el teu entendre, som ja a prop d'arribar al màxim en els castells? On el posaries tu, el límit?

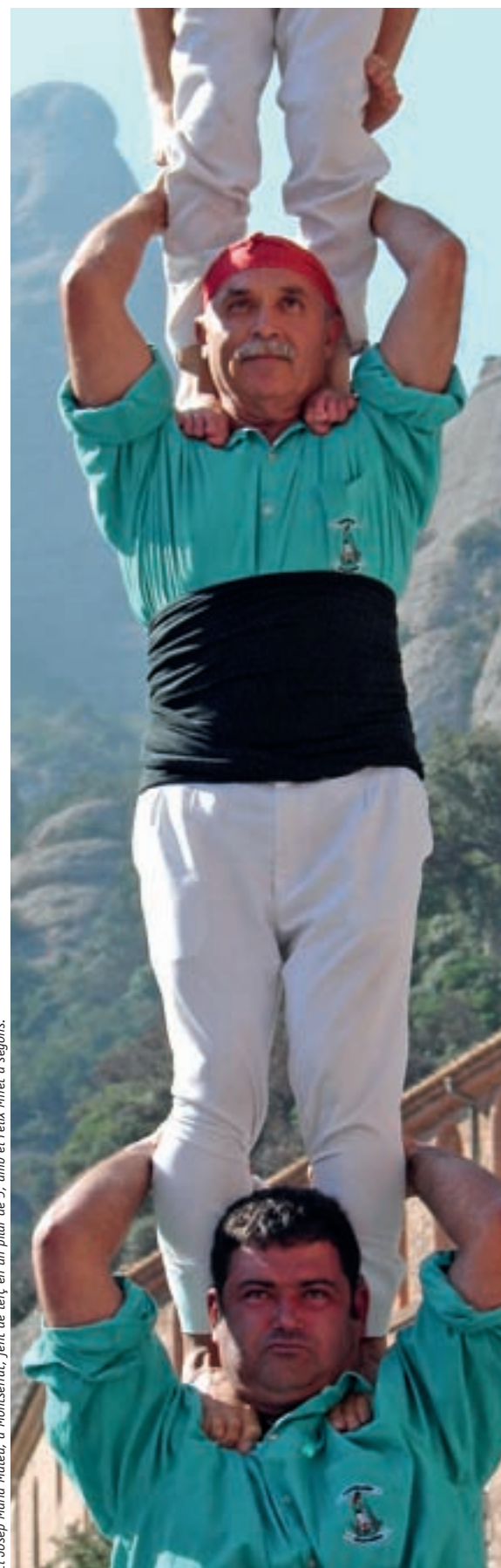
«Aquests dos castells que he mencionat ja es troben bastant al límit. Les persones tenen unes limitacions i el pes d'aquests castells fa que siguem molt a prop d'aquest líndar».

Any nou, any de concurs. Amb la Vella mantenint el nivell que ha demostrat el 2015, haurem d'estar molt fins per guanyar. On creus que poden ser les claus per revalidar el títol?

«Hem d'anar-hi ben preparats, amb quatre castells del màxim nivell ben assajats. S'ha de començar amb el que creus que tens més possibilitats de descarregar; a continuació el segon, etcètera. Al Concurs, no hi podem anar només amb tres castells grans esperant que els altres fallin».

I per acabar, un desig per al 2016?

«Els millors desitjos són que continuem sent la millor colla, que la nova junta i els canvis de castellers que es produeixin no ens afectin gens i que puguem mantenir el mateix nivell».



El Josep Maria Mateu, a Montserrat, fent de terç en un pilar de 5, amb el Felix Miret a segons.



Dinar de la colla de 1972. Foto: Josep M. Petrus

Fèlix es diu Felis

Xavier Brotons Navarro

Quan vaig començar a seguir regularment la temporada castellera com a periodista casteller, cap al 1992, em va sorprendre comprovar que tots els vilafranquins amb qui parlava pronunciaven [fèlis] el nom del sant patró de la seva població i de la diada castellera central de la seva festa major.

Foto: Dani Soler



Diada de Sant Felix del 2013. Foto: Toni Solé



I dic que em va sorprendre perquè jo deia [fèliks], com crec que actualment fa la majoria de gent que no és de Vilafranca. Automàticament, vaig pensar en la següent hipòtesi: que la pronunciació Felis –així ho diuen avui dia els vilafranquins— era la bona, és a dir, que segurament l'antropònim Fèlix (cultisme procedent del llatí FELIX 'feliç', que en català, per via patrimonial, ha donat Feliu –a partir de l'acusatiu FELICEM—) en català s'havia pronunciat normalment com a Felis; que antany aquesta pronúncia estava més estesa que no pas actualment per tot el territori i que la pronúncia [fèliks] no deixava de ser una pronúncia ortograficista, o sigui, influïda directament per l'ortografia, l'escola i els mitjans de comunicació (de la mateixa manera que hi ha gent que diu [ábrə] o [prèndrə] en comptes de les més naturals [ábrə] (sense la segona erra) i [pèndrə] (sense la primera erra)).

Pel que fa a l'antiga extensió de la pronúncia Felis, una prova la vaig trobar editant el text de l'obra *Lo tres de nou*, el quadret de costums de Valls de Raimon Casas Pedrerol publicat el 1902 (l'autor era barceloní, però va residir un bon grapat d'anys a l'Alt Camp): vet aquí la relació d'antics grans castellers vallencs que fa l'Isidro, un dels personatges de l'obra (la negreta és meua):

Ja no'n queda ni hu de viu d'aquells castellers de talla

com l'hereu d'Arnou, Navarro, lo Manut de la Pavana, l'Audalet, Jueu, la Custella, Cristina del Pla de Cabra, Civit, Batista de Grau, Manuel de Rabassó, l pare, l'hereu Batet, lo vell **Felis** [...].

D'altra banda, una consulta al *Diccionari català-valencià-balear* d'Alcover-Moll ens confirma que la pronúncia vilafranquina és (o era) la més habitual en català (la negreta és nostra): «**fèliks**, i **més correntment fèlis** (or., occ., val., bal.).»

Abundant en tot plegat, el bon amic vilafranquí i tarragoní d'adopció Ramon Marrugat i Cuyàs, doctor en Filologia Catalana, té la gentilesa de donar-me a conèixer aquests apunts seus:

El *Fèlix* vilafranquí és un cultisme introduït l'any 1700, a partir de l'arribada de les relíquies del sant i, per tant, no ha estat subjecte de la mateixa manera a les lleis històriques d'evolució de la llengua.

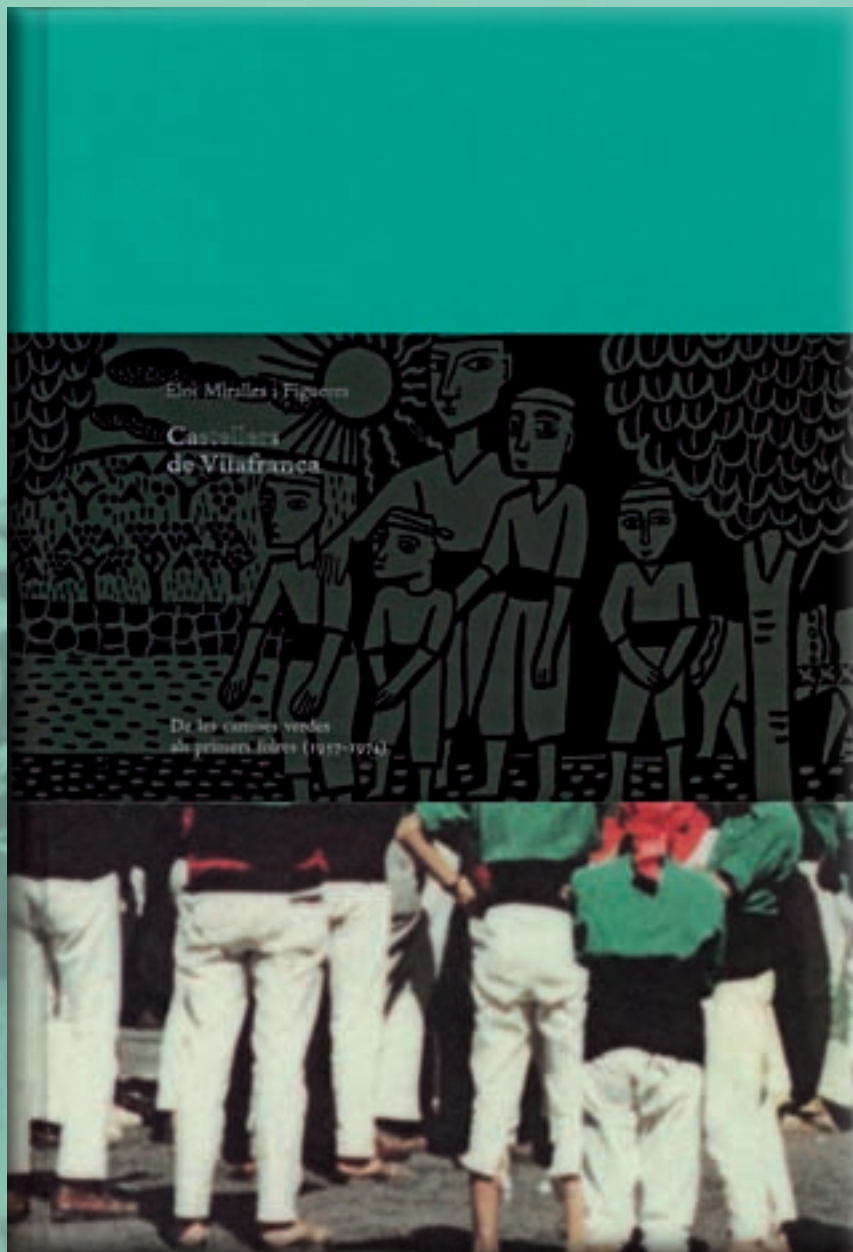
En l'actualitat, a Vilafranca, on la freqüència d'ús del nom és molt alta, els parlants diuen [fèlis] de manera espontània. És un procés semblant al del mot *apèndix cecal*, popularment evolucionat *apèndix* > *pèndix* > *pèndis* [pèndis].

A més, el mateix Marrugat ens proporciona totes aquestes variants del nom: *Feis* (pronúncia infantil), *Felícia*, *Felions*, *Feliceta* i *Feliuet*, a les quals podem afegir la de *Feliets*, hipocorístic amb què era conegut Fèlix Fàbregues, de la Colla Vella dels Xiquets de Valls.

En conclusió, penso que tot el que hem analitzat ha de convèncer els vilafranquins no solament de no *corregir* la seva pronúncia natural [fèlis] per l'ortograficista i artificial [fèliks], sinó de reivindicar-la amb orgull i practicar-la sempre i arreu de manera desacomplexada.

En tot cas, això ho emfasitzo perquè un bon amic vilafranquí –també ell periodista casteller— m'explicava fa poc que a la coral en la qual canta la directora l'havia renyat per la seva pronúncia [fèlis] i l'havia cominat a canviar-la per la suposadament correcta [fèliks]. Mare de Déu, que l'ortografia no ens enganyi ni ens espatlli la llengua! I és que és com si a algú li corregíssim la pronúncia [səmmánə] (amb geminació consonàntica, pronúncia recomanada) per l'ortograficista i forçada [sətmánə], que no diu ningú i que per tant és rebutjable.

Per tant, arribats fins aquí, proposo humilment a tots els companys no vilafranquins que fan periodisme casteller que, a partir d'ara, quan parlin de la diada de Sant Fèlix valorin la possibilitat de dir el nom del sant a la vilafranquina manera, que, en definitiva, és la més natural.



Ja en tenim dos!

Es presenta el II volum de la Història
dels Castellers de Vilafranca
(1957 - 1974)

Eloi Miralles



El 25 de novembre de l'any 2015, com ja és sabut, es va presentar el segon volum de la **Història dels Castellers de Vilafranca**, magníficament dissenyat i maquetat, una altra volta, per Bildi Gràfic -a cura del company casteller Martí Ferré i de l'Agnès Simon- i pulcrament editat per Andana o, el que és el mateix, per l'amic Ramon Nadal. A la coberta ja no hi predomina el color rosat, com en el primer volum; i cal recordar que llavors es va decidir fer-lo així perquè -com ara ja sap pràcticament tothom- aquest va ser el color de les primerenques camises que van lluir els nostres predecessors castellers, encapçalats per l'Oriol Rossell, el nostre fundador, fins a la temporal dissolució de la colla, l'any 1956.

Color verd

El benivolgut Biel Senabre, ànima inqüestionable de EL FIGAROT -del que teniu a les mans i de la majoria dels que s'han publicat fins ara-, m'ha demanat que expliqués una mica per sobre com va anar la gestació d'aquest segon volum. En primer lloc, caldria dir que de bon començament vam tenir clar que s'havia de canviar de color i que, com no podia ser d'altra manera, el verd havia de ser el dominant; no debades aquest és el que lluïm els Castellers de Vilafranca a la camisa d'ençà de la nostra reorganització esdevinguda l'any 1957. També ens va semblar oportú que el contingut no anés més enllà del 1974, per la raó que un tercer volum el podríem dedicar a glossar les vint temporades seguides (1975-95) que Carles Domènech va ser el nostre cap de colla, i que, per tant, aquest podria ser el millor homenatge que podíem retre a qui no va

regatejar esforç ni dedicació durant un espai tan perllongat en el temps. Als més joves els deu semblar inaudit que es pogués mantenir tants anys en el càrrec, però el cert és que a les colles més veteranes això passava sovint. D'altra banda, també hem de tenir present que el tractament del període 1957-74 ja donava prou de si i que comptava amb prou al·licients per confeir tot un volum: amb tots els passos que es van fer per a la reorganització de la colla; l'erecció del Monument als Castellers vilafranquí; els concursos barcelonins de Can Jorba o els Enxanetes d'Argent a Vilafranca; les primeres sortides del·là de les fronteres estatals, a la Catalunya del Nord i a París; la primera victòria a Tarragona (1972)... Tot això sota la batuta de cinc caps de colla diferents: el Pedrola, el Mènec, el Garsa, el Gabi Martínez i el Lluís Giménez. Menys el *Papi* Bolet, que ja té un espai dedicat en el primer volum, hi ha una semblança dels altres quatre que pretén acostar-nos al seu historial i a la seva personalitat. I tampoc no m'he oblidat dels Falcons vilafranquins, una autèntica escola de castellers en els seus primers anys de vida, ni de les primeres cròniques castelleres que a partir de l'any 1970 començaren a proliferar a la premsa del país.

Primers castells de 8

Tal com vaig fer a la segona part del primer volum, vaig pensar que el millor era continuar la cronologia del nostre historial casteller any per any. I això ens permet de copsar com, durant força anys, es feia molt difícil de trobar sortides i poder fer actuacions suficients. Ens trobàvem encara en una època de penúria econòmica ben

contrastada i als ajuntaments no els era possible de tirar la casa per la finestra gaire sovint. I no fou fins cap al final de la dècada dels 60 que es va poder començar a posar remei a aquestes mancances. D'altra banda, i de resultes de tot això, el palmarès de la nostra colla també es va veure molt limitat en els primers anys de camises verdes, amb el 4 de 7 amb l'agulla al mig com a màxima fita. Les coses van començar a millorar a partir del 1965, amb els primers 5 de 7, i van agafar encara més embranzida el 1969 -torre de 7 descarregada i 4 de 8 carregat-, mentre que a partir del 1971 vam entrar en una dinàmica molt més positiva, amb nous i grans castells al sarró. Però, d'aquests darrers, no cal parlar-ne tant ara i aquí. Millor serà que ho comproveu personalment llegint aquest segon volum...

Aprofito l'avinentsa per agrair a tots aquells que m'han fet confiança, siguin de la junta o no, per tirar endavant l'empresa, i també als que m'han deixat fotografies i altre material divers per tal de guarnir l'edició. Semblantment, a tots els que van col·laborar en la festassa que es va fer al Fòrum Berger Balaguer el dia de la presentació i, naturalment, als que heu tingut o tindreu la gentilesa de voler repassar aquesta segona part entranyable de la nostra història. Ara ja només cal esperar la tercera...



L'Eloi Miralles fent el parlament de presentació del segon llibre de la història de la colla. Foto: Toni Solé



L'auditori del Fòrum Berger Balaguer es va omplir completament en la presentació del segon volum de la Història dels Castellers de Vilafranca. Foto: Toni Solé

Eloi s'escriu amb e d'enciclopèdia

Jordi Llavina



Jordi Llavina, conduint l'acte de presentació del 2n volum de la Història dels Castellers de Vilafranca. Foto: Toni Solà

Admiro moltes persones del que en podríem dir *l'àmbit català d'actuació*, persones que han viscut en aquestes terres des de la nit del temps, l'obra de les quals és patrimoni no únicament de la gent catalana, sinó de l'entera humanitat. Generalment són prohoms que han dedicat la seva vida a una causa justa i noble, i que ho han fet un si és no és obsessivament. Perquè només des d'una certa obsessió i des d'una insubornable fermesa són concebibles (i realitzables) les grans obres humanes, les creacions que excel·leixen i que perduren.

Mireu, si no, Ramon Llull (ara que celebrem els set-cents anys de la seva mort). Va tenir la sort que l'ungís el bon fat, i va viure molts més anys que no n'acostumava a durar una persona del seu temps: vuitanta-tres, en concret. Fins a la trentena, va menar una vida determinada (més o menys previsible, més o menys dissoluta). Però a partir dels trenta, i gràcies a una llegendària revelació, va consagrar fins al darrer dels seus dies a una obra evangelitzadora que, per al propòsit que a mi més m'interessa -que és el de la creació literària en la llengua pròpia (i en altres llengües)-, resulta poc menys que un miracle. No m'allunyo de la llengua, de la cultura: considerem, ara, Josep Carner, el més alt poeta que ha donat mai el català, i el més elegant de tots (un prodigi amb totes les lletres). O aturem-nos en el cas del lingüista Joan Coromines, que va bastir una obra que ultrapassa, i de llarg, l'enteniment humà... Són, tots tres, com també el deixeble de Coromines (i professor i mestre meu molt estimat) Joan Solà, colossos que dignifiquen tota una cultura, tot un país. Catalunya s'ha fet, sobretot, damunt el fonament de la cultura.

L'Eloi Miralles és un home profundament savi, que dedica una part substancial del seu temps a la investigació erudita. Puc donar fe que, donant a conèixer que sóc vilafranquí (i pare d'una significada ex enxaneta), gent d'arreu del domini català -d'allò

que més amunt he anomenat *l'àmbit català d'actuació*- m'ha parlat sovint de l'autor d'aquest llibre, en referir-nos a la festa i a la tradició (les qüestions de l'apotecaria avui quedaran en un discretíssim segon pla), amb una autèntica veneració. Jordi Bertran, en el pròleg d'aquest magnífic segon volum de *Castellers de Vilafranca*, qualifica l'autor com el «veterà àngel custodi de la castellística moderna, estretament compartida amb els seus estudis dedicats a la imatgeria festiva i els balls blancs».

El segon volum d'aquesta obra enciclopèdica dona compte no únicament de les proporcions històriques de la nostra colla, la millor en dos-cents anys de tradició castellera (i res no indica que ho hagi de deixar de ser algun dia, malgrat la fèrria competència sorgida, sobretot, aquesta darrera temporada), sinó també de la pruija d'un historiador ben equipat d'eines intel·lectuals, d'un cronista indefallent que ha tingut l'encert, la paciència, la sensibilitat i la capacitat de treball fora mida de construir una obra singular. *Castellers de Vilafranca. De les camises verdes als primers folres (1957-1974)* em recorda l'ambició d'aquell vell projecte de l'Enciclopèdia Catalana, quan un comercial vestit amb una americana beix arribava, quaranta anys enrere, a casa teva, i trucava al timbre, i et *venia* que, si estimaves de debò el país, no podies deixar de quedar-te amb aquells volums verds (verds, sí, com tot el que neix o reneix permanentment i que no cedeix mai als embats de la tardor). L'obra de l'Eloi és un retaule d'una minuciositat que fa caure d'esquena, i recull les fites més remarcables dels anys estudiats, però també una infinitat d'anècdotes que neixen, com no podia ser altrament, d'una associació de persones que, malgrat el to rigorós de la camisa, n'han viscut de tots colors.

Sobre aquests gairebé vint anys d'història -vint anys, segons el que sabem (ara notòriament amplificat per l'exhaustiu relat de l'Eloi), que han canviat la història no

sols dels castellers de Vilafranca, sinó dels castells en general-, a l'autor d'aquest llibre no li passa res per malla: servint-se de testimonis directes, de capçaleres periodístiques (com, entre altres, aquella del llegendari *Panadés*, que incloïa, a la portada, el segell del jou i les fletxes), recolzant-se en un arxiu de dades fotogràfiques que és una delícia, va construint, negre sobre blanc, la història de la colla. (La macrohistòria i la microhistòria, val la pena apuntar-ho.) I és una història feta dia a dia, bastida -i vestida- per centenars, per milers de persones que han contribuït, amb el seu esforç i el seu temps, a la consolidació de la colla, d'entrada, i a la seva projecció fins al més inabastable del firmament casteller. El pas dels castells de set als de vuit, l'afermament d'aquell repte a la llei de la gravitació universal que són els pilars... tot hi és explicat amb la captivença del notari escrupolós, que se sent -com afirma en Bertran- custodi d'una tradició (i que, per tant, aquí a casa ens podria remetre a l'exemple de Ton Sabaté Mill); però, alhora, amb un estil una mica sorneguer, tan propi també de l'Eloi (una manera literària que, de tant en tant, sembla emular el tarannà del gran *Tiburón*).

Jo, que més o menys em dedico a escriure, em trec literalment el barret (encara que no en porti) davant aquesta obra titànica, abasagadora. No tinc cap mena de dubte que la millor colla castellera del país -i, doncs, del món- mereixia una obra com la que presento. La sort que hem tingut com a vilafranquins i com a verds de cor i de pensament és que l'autor que s'havia de proposar d'enfrontar-se a la Història amb majúscules per transvasar-la en un llibre existia de debò. Es mig refugia, entre fórmules magistrals de tota llei (n'hi ha de farmacèutiques, n'hi ha de literàries), dins la rebotiga de la farmàcia del Cap de Creus (em sembla que en diu així, ell que ha restituit el nom concret de cada cosa, com va escriure Espriu: vull dir el nom tradicional dels carrers de Vilafranca). Aquest autor és l'Eloi Miralles i Figueres, a qui mai no agraiem prou aquest esforç de vida que representa la composició d'una enciclopèdia que, com les grans catedrals gòtiques, continuarà construint-se (amb la diferència que aquelles catedrals sovint s'iniciaven en un segle i s'acabaven en el següent, i, en canvi, l'obra de l'Eloi, que és tant com dir l'obra historiogràfica dels Verds, ha començat en aquest segle d'ara i acabarà, sense cap mena de dubte, dins la primera vintena del mateix segle). Per tot això, gràcies infinites, Eloi! Esperem amb candeletes el nou volum, els anys que vindran... Uns anys que ens podrien semblar, poc memoriosos com de vegades ens mostrem, com els èxits futbolístics del Barça: llei de vida, i no pas fruit d'un esforç continuat i d'un desig d'excel·lència.

Aprofitant la presentació del llibre, es va fer un homenatge a tots els castellers de la colla que en formaven part en els anys que es presenten en aquest segon volum. Fotos: Toni Solà



CAVA
Oriol Rossell
O.R.

www.oriolrossell.com
[cavaoriolrossell](https://www.facebook.com/cavaoriolrossell)

Aquest any tenim 15 raons per ser feliços
I en totes, ets el protagonista



93 819 91 10 • www.salutdental.com

General Prim, 9 Local C • Vilafranca del Penedès

DESCOMPTES ESPECIALS PER A SOCIS
DELS CASTELLERS DE VILAFRANCA





Foto: Toni Solé

Benvolgut, «jove» casteller

Arnau Mañé



Benvolgut jove casteller,
Em dic Arnau Mañé i aquesta és la sisena temporada que sóc membre dels Castellers de Vilafranca. Per tant, no sóc ningú per donar lliçons de què has de fer i què no. Si m'ho permets, però, et parlaré de mi (i de tu).

Suposo que sóc part d'aquells que molts anomenen «la nova fornada de gent jove» que ha entrat a la colla aquests últims anys. Com tu, al cap i a la fi, que has començat enguany gràcies al JOVERD, l'assaig jove o engrescat per un amic.

No sóc un amant de les colles universitàries -reconec que tampoc n'he format part de cap-, no vaig al Naranjito i tampoc he participat mai al Torneig Intercasteller (a part d'una mica *soso*, sóc un pessim jugador de futbol).

Això no significa que sigui un jove casteller estrany..., espero. Tot i que sé que no hi pots fer res, crec que estaria bé que la rebuda als nous castellers com tu fos diferent, més acollidora. Que t'expliquessin, per exemple, qui va fundar la colla, qui va anar a segons de la torre de 9 del 95 o, jo què sé!, com poden les palmeres de Cal Figarot. Però en fi, dec ser jo, que sóc una mica estrany...

M'agradarà veure't celebrant l'onzè concurs, insistint perquè es recuperi el Figatrònic o gaudint de qualsevol altre moment «juvenil». Però també estaria molt content si et veïes a la presentació del nou volum de la història de la colla o en una xerrada del Fòrum Ramonet. No cal dir que em sentiria molt orgullós quan et veïes dilluns rere dilluns a Cal Figarot, sent conscient que totes aquelles torres de 7 netes al principi de la setmana són els fonaments imprescindibles per descarregar la torre de 8 a plaça. Em poso a la teva disposició pel que necessitis.

Atentament,

El jove (casteller) poc normal

Es crea el Fòrum Ramonet, un nou espai de debat casteller

Francesc Bou

El Fòrum Ramonet, batejat així en homenatge al carismàtic casteller i gran amant de les tertúlies castelleres Ramon Giménez, Ramonet, s'ha marcat com a objectius principals dinamitzar la vida castellera més enllà de les actuacions i assaigs de les colles i incentivar la reflexió sobre diversos aspectes de l'activitat castellera

Durant la pausa hivernal castellera entre el 2014 i el 2015, un grup de castellers veterans de la colla va decidir agrupar-se sota el nom de Fòrum Ramonet per crear un nou punt de trobada i espai de debat casteller



La dinàmica de les diades a debat

La primera qüestió que es va posar sobre la taula va ser el format i la dinàmica d'actuació de les grans diades castelleres. En el debat, que va tenir lloc el mes d'abril de 2015 a Cal Figarot, amb la presència dels caps de colla de les principals colles del país, es van exposar alternatives per fer les diades més agradables al públic. Tots els assistents van estar d'acord a considerar que hi havia un gran marge de millora en aquest aspecte i que l'organització de cada diada havia de buscar fórmules per trobar la millor solució en cada cas.

Es va coincidir que un dels factors que és fàcilment corregible era la puntualitat en l'inici de les diades. Posant com a exemple la de Sant Fèlix, es van proposar alternatives per aconseguir aquesta puntualitat: iniciar la cercavila d'entrada a la plaça abans de finalitzar l'ofici, fer l'entrada de les colles per diferents carrers o crear un cordó humà que facilités aquesta entrada van ser algunes de les propostes que es van plantejar per ajudar a començar puntualment. Un altre aspecte a millorar en les diades de castells és el temps que passa entre castell i castell, que és excessiu segons el parer dels participants al debat. Per reduir-lo, es va dir que era important que una colla comencés a muntar la pinya quan la colla que la precedeix en l'actuació estigués fent el seu castell. També es va dir que l'espai que cada colla té per muntar la pinya és decisiu a l'hora de preparar-la: com més espai hi ha per moure's, més ràpidament es pot construir la base. En aquesta qüestió, parlant també de Sant Fèlix, es va veure la idoneïtat de no deixar passar el públic entre la façana de l'Ajuntament i les pinyes de les colles.

Diades més curtes

Per reduir el temps entre castells també va entrar a debat l'actual sistema de rondes. En la majoria d'actuacions de tres colles o més s'ha adoptat el sistema de fer cinc rondes (les dues últimes com a repetició si no s'ha aconseguit algun castell en les anteriors), que les colles de Tarragona van implantar i impulsar fa uns anys. Aquest sistema permet refer-se millor de les caigudes que l'usat anteriorment però, en canvi, penalitza els intents desmuntats i les colles que acaben sense fer ús d'aquestes rondes finals.



Foto: Toni Solé



En aquest punt es va plantejar la possibilitat de fer una actuació de rondes lliures, sense torns preestablerts, únicament marcant l'hora de finalització. Així cada colla faria els castells quan els tingués a punt, o li interessés tirar-los, sense haver d'esperar que cap altra colla hagués fet el seu. Aquest sistema reduiria considerablement la durada de l'actuació i la faria més atractiva en fer entrar una nova variable en l'estratègia de les colles. Alguns participants en el debat van manifestar que no veien amb gaires bons ulls aquesta proposta perquè obrir les portes a fer castells simultàniament podria fer augmentar la dificultat de concentració.

No es va arribar a un consens final, però es van veure totes les propostes raonables i aplicables en un futur. Algunes fins i tot les va posar en pràctica l'Administració de la Festa Major de Vilafranca 2015 i en va obtenir un resultat satisfactori.

Cinefòrum

A banda d'aquest debat inicial, el Fòrum Ramonet també va organitzar un cinefòrum al voltant del documental *Nosaltres els Xiquets de Valls*, amb la participació de protagonistes vallencs, que va servir per confrontar les diferents (o iguals) maneres de veure els castells. El projecte ja està en marxa i segur que d'ara en endavant sortiran noves i atractives propostes de debat al voltant dels castells de la mà del Fòrum Ramonet.

Foto: Elio Ruiz



El Siscu a punt de coronar un 4 de 9 amb folre al Concurs de Tarragona de 1990

Adéu Siscu Enxaneta excels

Eloi Miralles



El 31 de març d'aquest any 2016 va morir, als 37 anys i en tràgiques circumstàncies, l'històric casteller Francesc Josep González i Layunta, *Siscu*, un dels millors enxanetes que mai no han tingut els Castellers de Vilafranca. I no diem el millor per no pecar d'injustos envers altres membres de la canalla que també han estat molt bons, però sí que podem qualificar-lo d'excels, tant per la seva trajectòria com per la finor, l'elegància i la rapidesa amb les quals solia guarnir les seves actuacions.

El Siscu va coronar el primer 4 de 9 amb folre vilafranquí, per Tots Sants del 1987, i es dona la paradoxa que encara no havia pujat mai abans a cap castell de vuit pisos. Sempre com a enxaneta, va muntar també al primer 3 de 9 amb folre descarregat per la colla, per Sant Fèlix del 1989 i, l'endemà, al primer 9 de 7 amb un sol nano a fer les tres aletes preceptives. L'1 de novembre del 1990 també féu possible una diada històrica quan els Castellers de Vilafranca vam descarregar successivament els 3 i 4 de 9 amb folre. Mai abans cap altra colla, al segle XX, els havia pogut descarregar en una mateixa jornada.

A l'octubre del 1991 li fou diagnosticada una punyent leucèmia, de la qual sortosament se'n va poder sortir, per a conhort de la família i de tots els seus companys castellers, amb atencions constants per part de l'equip mèdic que el tractava a l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona. I un cop superada la dolència, al cap d'un parell d'anys, segons que expliquen els castellers i castelleres que van compartir amb ell els pisos alts dels castells, encara va pujar a quints i a sisens d'alguns castells de vuit i de nou. En la memòria col·lectiva de l'afició castellerà restarà sempre viu el record de la seva imatge de nen tranquil, de mirada angelical, rosset i bufó, esperant damunt la pinya l'ordre del cap de colla per tirar amunt. En moltes ocasions, amb l'aixecador ja a l'alçada dels dosos, el Mènec li feia un senyal i, amb quatre gambades/rampuades, s'enfilava prest, ràpid i valent –finet i pel mig, com manen els cànons– i encara arribava a temps per donar un cop de mà a la cassola i així poder guanyar uns segons preciosos. Era un autèntic prodigi i el fet de ser un nano esprimat-xat i lleuger de pes va fer que pogués perllongar la seva condició d'enxaneta uns quants anys, potser més del compte, fins que les circumstàncies adverses que ja hem citat li ho van impedir.

El seu comiat aplegà a Santa Maria, per compartir el dol amb els seus afligits familiars i amics, un bon estol de caste-

llers –veterans i *kintillus*, sobretot– que li dedicarem un respectuós i silent pilar de quatre a la sortida de la cerimònia fúnebre. Prèviament, en el decurs d'aquesta, un emotiu toc de gralles va retronjar dins la nau basilical i a molts se'ns va posar la pell de gallina, mentre algunes sentides llagrimetes regalimaven rostre avall de molts dels presents. Ens fem nostres les paraules que la família va incloure en l'estampa/recordatori: «Amb el teu coratge i virtuts, t'has guanyat el cor de tots els que t'han conegut. Sempre t'estimarem, allà on siguis sabem que ens cuidaràs. T'has convertit en la nostra estrella, envia'ns la teva llum i aquell somriure que tots enyorarem...». A reveure, Siscu, fes-nos costat i guarda'ns un bocí d'aquest cel blau que tu havies sentit sempre tan a prop.



El Siscu fent l'aleta del primer 4 de 9 amb folre dels Castellers de Vilafranca, l'1 de novembre de 1987

Joan Milà: jardiner, músic, empresari hípic, «carnavalero», bastoner... i casteller

El 2 de març del 2016, va passar a millor vida, a l'edat de 69 anys i després de suportar estoicament uns darrers mesos de punyent malaltia, el polifacètic vilafranquí Joan Milà i Capellades. Tot i que amb moltes intermitències, havia estat casteller de la colla des de la primera dels anys 70 i encara va lluir la camisa verda en alguna actuació de l'any 2015, mentre que el 27 de novembre va ser un dels castellers veterans que va pujar a l'estrada del Fòrum Berger Balaguer per rebre l'homenatge dels assistents a l'acte de presentació del volum II de la Història dels Castellers de Vilafranca. En l'aspecte professional, va continuar el negoci familiar de jardineria heretat del seu pare, que havia estat jardiner municipal, i, més tard, aficionat als cavalls com era, va obrir una hípica a Olèrdola, prop de la Plana Rodona, amb restaurant i espai per a trobades i concerts. Amant també de la música, en especial del jazz, va ser, de jove, un dels integrants del conjunt vilafranquí «The Speeders» -hi tocava el piano-. Des del Casino, fou un

dels impulsors de les recuperades rues del Carnaval de la nostra vila. També va estar implicat durant molts anys en l'organització dels Tres Tombs i va ser membre actiu del Cos de Portants del Sant Crist, així com de la colla de Bastoners de Vilafranca («Cors Purs»), a l'empara de l'Acció Catòlica. Els últims anys va viure a Cabrera d'Anoia, en una urbanització propera al poble de Canaletes, on havia anat de número 2 a la candidatura del Grup de Veïns Independents de Cabrera a les darreres eleccions municipals. Conegut popularment com *el Mosca*, va tocar moltes tecles al llarg de la seva vida (i no solament les del piano precisament). En l'aspecte casteller, a més de formar part de la pinya, va col·laborar assíduament en les celebracions de les primeres diades de la colla -anys 70- que es feien al teatre del Casino Unió Comercial i també cal dir que el 1982 va esdevenir el conductor de l'expedició que, dalt d'un carro de gitanos, va transportar els membres de la Colla Rabassons des de Valls fins a Vilafranca. Que descansi en pau.



Isidro Giménez Una crossa fiable



El 13 d'abril de l'any 2015 ens va deixar l'antic casteller Isidro Giménez Pérez, qui, sobretot als anys 60 i 70 del segle passat, esdevingué un dels crosses més habituals dels Castellers de Vilafranca, gairebé sempre fent parella amb el Dimas Jiménez García, fins que, per raons d'edat, tant l'un com l'altre van passar a un segon terme, sense oblidar mai, però, ni les seves arrels ni la seva vinculació de molts anys. També havia portat els seus fills a la colla, per bé que aquests no van mantenir la mateixa dedicació que el pare. L'Isidro tenia 95 anys i últimament va haver de conviure amb evidents problemes de salut que van dificultar la seva presència en els ambients castellers i també en l'àmbit social local. Era cunyat dels membres de la prolífica nissaga dels Giménez-Ojeda, és a dir, dels Antolín, Ramonet, Gimènall, etc. L'any 1977, juntament amb el seu inseparable Dimas, va ser guardonat amb la distinció de casteller de soca-rel. Com que en els últims anys havia perdut contacte amb molts membres de la colla, i també pel fet que el Ramonet ja l'havia passat al davant en el camí de tornada, la seva mort no va ser coneguda en l'àmbit casteller fins al cap d'uns quants mesos, per la qual cosa no se li va poder retre cap mena de record ni d'homenatge en la celebració de les seves exèquies. A.C.S.

Josep Vives i Hortós, casteller dels anys 70

El dia 9 de desembre de l'any 2015 va morir a Vilafranca el company Josep Vives i Hortós, que havia estat membre actiu dels Castellers de Vilafranca a la dècada dels anys 70, sobretot, i també a començament dels 80. Nascut el 13 d'abril del 1945, era fill de l'impressor Josep Vives i Serra, un bon aficionat als castells, que va patrocinar l'edició dels primers calendaris amb fotografies en color de la colla. Segons que ens ha explicat la seva germana Rosa, a la nissaga, l'afició

castellera ja els venia de lluny, atès que el besavi d'en Josep, Magí Vives i Canyelles, oriünd de Sant Vicenç de Calders, ja anava amb els Xiquets de Valls quan aquests actuaven al poble o al Vendrell. El mateix va passar amb l'avi, el vendrellenc Josep Vives i Fonts -que precisament era cosí germà del conegut escriptor/casteller Emili Miró- i es dóna el cas que la seva esposa, Dolors Serra, va posar com a condició per al casori que deixés de banda els castells... Cal tenir en compte que, en aquella època, això d'anar amb les colles castelleres no era gens ben vist per una bona part de la societat civil de les nostres contrades. Però es veu que l'afició, això sí, no la va perdre mai. El nostre coetani Josep Vives i Hortós va haver de deixar l'activitat castellera per problemes de salut, però va continuar estant al cas de les nostres activitats. Molt aficionat també al futbol, era un fervent partidari del FC Vilafranca i del FC Barcelona. En els darrers mesos i anys, encara se l'havia vist sovint per Cal Figarot els dies que hi havia partit del Barça per la tele. La seva mort sobtada va passar una mica desapercebuda en l'àmbit local. Reposi en pau el casteller i amic.





UN DIA

INOBLIDABLE

CASAMENTS
ACTES D'EMPRESA
CELEBRACIONS FAMILIARS



Informació: Cal Soler: Tel. 938 922 929 · www.calsoler.com



GRILL BRODATS

- ✓ Tot tipus de roba per a balls de Festa Major
- ✓ Roba castellera: camises, pantalons, faixes i mocadors
- ✓ Brodat d'escuts i logos
- ✓ Roba escolar

c/ Consellers, 15 · Tel. i fax 93 892 20 33
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
brodatsgrill@gmail.com



cuines innovadores



projectes
interiors



projectes
extérieurs



banys
de disseny

SILESTONE
by COSENTINO



NEOLITH
by THE SIZE

NATURAMIA®
LEVANTINA

TECHLAM®
by LEVANTINA

Av. Vilafranca, 7 · Pol. Ind. Sant Pere Molanta
08720 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
Tel. 93 818 04 60
www.marbresmaso.com



Supervvevd



MASTINELL

CAVA & HOTEL



Enoturisme & Gastronomia

al cor del Penedès



Ctra.de Vilafranca a Sant Martí Sarroca km 0,5

08720 Barcelona (a 30 minuts de l'Aeroport del Prat)

RESERVES +34 93 115 61 32

info@hotelmastinell.com
www.hotelmastinell.com

oliviahotels

www.pellisarafols.com

93 817 04 26



**rètols
senyalització
impressió digital**

CASTELLS A BANDA



1. Assemblea general de la colla
2. Calçotada Verda
3. Jornada de prevenció de lesions
4. JoVerd 2015
5. Concurs de paelles
- 6/7. Recepció amb el President Artur Mas al Palau de la Generalitat

Fotos: Toni Solé

L'altra cara dels castellers

Laia Colomé

Dídac Salvadó



«Els programes que agraden als castellers no són els que atrauen el públic de masses, i els programes que són per a tothom no acostumen a agradar als castellers»

La Laia Colomé Nin ha sigut la cap de comunicació de la colla en les últimes set temporades. I no és pas casualitat ja que durant aquest temps s'ha llicenciat en periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona. Els últims anys ha fet estades de pràctiques i algunes substitucions a les dues emissores de ràdio principals de Catalunya: RAC 1 i Catalunya Ràdio. És per això que volíem parlar amb ella sobre el treball en una redacció.

Actualment estàs treballant a RAC1. Com és l'experiència d'estar en una redacció professional de la ràdio líder del país?

«És una experiència increïble. De fet, és on havia fet les pràctiques de la carrera. Llavors ja vaig veure que volia dedicar-me als informatius i, si és en una ràdio, millor. És una gran satisfacció, tot i que sigui una feina que demana que hi dediquis moltes hores, de vegades sense un horari concret. Les notícies han de sortir quan han de sortir, ni un minut abans ni un minut després. És part de la gràcia de la professió i el que m'hi va atraure».

Quin és el millor record que tens treballant a la ràdio?

«Sobretot el setembre de l'any passat, coincidint amb la campanya de les eleccions del 27S, que eren uns dies molt especials, amb molta quantitat d'informació. Vaig poder gaudir-ho des de la manifestació de l'11 de setembre. Aquell dia m'havia d'encarregar de recollir la repercussió que la manifestació de la Meridiana tenia a la premsa internacional. Ho estava preparant per al programa de la nit del Joan Maria Pou i em van trucar que havia d'entrar en directe a l'especial que estava fent el Jordi Basté. Tot estava a mig fer, i apedaçant-ho com vaig poder, em vaig haver de llençar als lleons. Aquell dia se'm va notar que estava ben nerviosa... Pel que fa al dia de les eleccions, va ser emocionant entrar en directe des de diferents col·legis electorals, per parlar amb la gent. I, per altra banda, també va ser molt impactant tot el temps que vaig estar a Brussel·les».

Ja que t'has referit a Brussel·les, cal dir que estaves treballant allà quan hi va haver els atemptats de París. Com vas viure el boom d'informació que hi va haver?

«Vaig anar a Brussel·les a fer les pràctiques d'un màster, a la corresponsalia de Catalunya Ràdio, i va coincidir que el corresponsal que tenien allà, l'Albert Elfa, també era nou. Em va deixar algunes setmanes sola i, com que des d'aquí veien que funcionava i podia anar tirant sola, em van encarregar bastant de feina i vaig

poder parlar amb persones molt interessants, com els representants de Turquia davant la Unió Europea, portaveus de la Comissió Europea... Just llavors hi va haver els atemptats a París i els corresponsals se'n van anar cap allà. Tot just l'endemà, però, van començar les detencions a Brussel·les, al barri de Moelenbeek, on estava vivint. Era l'única persona de Catalunya Ràdio que hi havia a Brussel·les. Vaig haver d'anar a cobrir algunes operacions policials... Tenia força pressió perquè havia de produir molt de material estant sola, havia d'entrar als informatius, fins i tot en un programa d'esports. I de cop Brussel·les va entrar en estat de setge, amb l'exèrcit pel carrer, perquè hi havia, deien, l'amenaça d'un atemptat imminent. Van tancar els metros, els museus, les botigues, els bars i restaurants del centre, i recomanaven evitar els espais amb molta concentració de gent, com les estacions de tren. El primer dia així no vam sortir de casa! Durant uns dies va ser realment incòmode trobar-te soldats al carrer. De fet, quan veies algú amb passamuntanyes canviaves inconscientment de vorera».

Et vas trobar alguna pega per aconseguir informació?

«Alguna vegada. Per exemple, vaig fer un reportatge sobre les relacions entre Turquia i la Unió Europea quan tot just començava a córrer el rumor que se signaria un acord per deportar els refugiats. Vaig poder parlar amb els representants turcs, però no em van deixar gravar el que m'explicaven, tot i que podia compartir la informació. A més, durant l'entrevista hi havia un funcionari que escrivia tot el que anàvem comentant. En canvi, pel que fa a les institucions de la Unió Europea, tenen un exèrcit de funcionaris treballant al departament de comunicació. Són molt accessibles. La Comissió Europea cada dia fa una roda de premsa, tot i que hi ha vegades que et poden dir "això avui no toca", i no et contesten. Però, en general, són accessibles per donar la seva versió, esclar».

Per acabar, explica'ns com veus el periodisme casteller actualment?

«És una relació d'amor-odi, perquè, per una banda, sóc castellera i, per l'altra, periodista, i sé què és el que busquen els mitjans. També s'ha de dir que no és el mateix fer un article per a un mitjà especialitzat o destinat a una zona entesa, que per a mitjans més generals. Crec que el problema que tenim és que els programes que agraden als castellers no són els que atrauen el públic de masses, i els programes que són per a tothom no acostumen a agradar als castellers».

Fustes Montgròs

☎ 93 892 07 05

☎ 606 20 77 13

✉ fustes@montgros.com

🌐 www.montgros.com

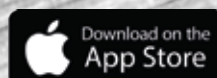
🐦 fustesmontgros

FUSTES



Montgròs

Descarrega't
la nostra app!



A Banc Sabadell també anem de festa

A Banc Sabadell estem amb la tradició, estem amb la cultura i amb el saber popular. I també sabem que això és molt important per a tu.

Per això en aquests moments també anem de festa. Per celebrar-ho junts i gaudir tots plegats d'uns dies inoblidables.

Anem de festa.

El banc de les millors empreses. I el teu.

B Sabadell